

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

15

Ὁ Κεραυνός
ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα





Ο Κοντοστούπης,
ο Τσιπιτσιπ και
η Νάϊ - Νάϊ

ΑΥΟ κωμικά και περίεργα πλάσματα είναι καθισμένα στον ίσκιο ενός δέντρου, μέσα στη ζούγκλα της 'Αφρικής, και τρώνε άγρια φρούτα, γεμάτα χυμό και νοστιμάδα, και μεγάλες καρύδες. Τό 'να από τ'α πλάσματα αυτά είναι άνθρωπος. Είναι κοντόσωμος, σχεδόν νάνος. Τό πρόσωπό του έχει κωμικά χαρακτηριστικά και 'ενα χαζό χαμόγελο είναι αδιάκοπα αποτυπωμένο σ' αυτό. 'Η μύτη του είναι μεγάλη, γαμψή και κόκκινη.

Είναι 'Αμερικανός δημοσιογράφος και λέγεται Μπίλ

Φάκτ, μά 'δλοι τόν λένε Κοντοστούπη, εξαιτίας τού αναστήματός του. "Έχει 'ερθει στην 'Αφρική μαζί με τό συνάδελφό του Τζίμ Μπάρτον, τή γυναίκα τού Τζίμ "Έλσα και τό μικρό γυιό τους Ντάνυ, γιά νά ανακαλύψουν τά 'ερείπια μι'ας αρχαίας πολιτείας, χαμένης μέσα στη ζούγκλα.

Αυτή τή στιγμή, ό Τζίμ, ή "Έλσα κι' ό Ντάνυ βρίσκονται στην κατασκήνωσι πού 'εχουν στήσει λίγο πιό πέρα.

Τό δεύτερο από τ'α κωμικά και περίεργα 'εκείνα πλάσματα είναι 'ενα τέρας. Είναι άπίστευτα μικροσκοπικό, τό μισό τού Κοντοστούπη. Τό σώμα του 'εχει ανθρώπινο σχήμα, μά στό κεφάλι του αντί γιά μύτη και στόμα 'ε-

χει ένα μεγάλο ράμφος πουλιού και τ' αυτιά του είναι μεγάλα και όρθια!

Τό τερατόμορφο αυτό άνθρωπάκι ανήκει στη φυλή των Ραμφίσκων, κατοίκων του άστρου «Βέγα 5», μιά ό Κοντοστούπης τοῦ ἔχει δώσει τό παρατσούκλι Τσιπιτσιπί. (*)

Ο Τσιπιτσιπί τρώει κι' αὐτός φρούτα, τρυπώντας τα με τό ράμφος του και ρουφώντας τό χυμό τους.

— Τό ντάσος αυτό, λέει ό Τσιπιτσιπί με στριγγή και θραχνή φωνή, μου θυμίζει τήν πατρίντα μου, τό μακρινό άστρο «Βέγα 5», όπου γεννήθηκά και μεγάλωσα!

Ο Κοντοστούπης, πού είναι ό μεγαλύτερος ψεύτης τοῦ κόσμου και πού τοῦ αρέσει πάντα νά διηγῆται άνύπαρκτα κατορθώματά του, κυττάζει τόν Τσιπιτσιπί περιφρονητικά και λέει:

— Έμένα ή ζούγκλα δέ μου θυμίζει τήν πατρίδα μου! Η ζούγκλα είναι ή πατρίδα μου! Έδω έχω περάσει τά περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς μου, κυνηγώντας άγρια θηρία! Έμένα πού με βλέπεις, έχω σκοτώσει λιοντάρια και τίγρεις, ρινόκερους και έλέφαντες! Οί καννίβαλοι τρέμουν στο άκουσμα τοῦ δνόματός μου και... Χριστουλάκη μου! Σῶσε τό δοῦλο

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Υπερανθρώπου» πού ἔχει τόν τίτλο: «Ο Προδότης παγιδεύεται!»

σου Κοντοστούπη! Τί θηρίο είναι αυτό;

Ο Τσιπιτσιπί κυττάζει τόν Κοντοστούπη, κυττάζει πρὸς τό μέρος, όπου ό νάνος ἔχει καρφώσει τό τρομαγμένο βλέμμα του, και κουνάει τό κεφάλι του με περιφρόνησι.

— Ντέν είναι θηρίο, μεγάλε κυνηγέ!, λέει περιφρονητικά. Είναι μιά μικρή μαϊμού, μιά Νάϊ-Νάϊ, όπως λέμε τίς μαϊμούντες στήν πατρίντα μου! Μή φοβάσαι!

Πραγματικά, μιά μικροσκοπική μαϊμού, κουρνιασμένη σ' ένα κλαδί, κάνει μορφασμούς στον Κοντοστούπη.

Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος από ντροπή.

— Και ποιός σοῦ εἶπε πώς φοβάμαι, ρέ έξάμβλωμα; λέει άγρια στον Τσιπιτσιπί. Μπορεί ποτέ ό τρομερός Κοντοστούπης νά τρομάξει με μιά μαϊμού; Έγώ πού με βλέπετε...

Έκείνη τή στιγμή ή μαϊμουδίτσα, πού ἔχει συμπαθήσει — φαίνεται — πολύ τόν Κοντοστούπη, κάνει ένα σάλτο και καθίζει στον ὦμο του!

— Βοήθεια!, ξεφωνίζει ό νάνος ύστερικά. Με σκοτώνουνε! Με πνίγουνε! Μή με ξεκάνης, καλή μου Νάϊ-Νάϊ!

Ο Τσιπιτσιπί θάζει τά γέλια.

— Χά, χά, χά! Εἶσαι φοβερός και τρομερός, Κοντοστούπη! Κόντεψες νά πάθης συγκοπή έπειντή μιά Νάϊ-Νάϊ κάθισες στον ὦμο σου! Χό, χό χό!

Ο Κοντοστούπης τικάζε-

ται ὀρθιος. Τὰ μάτια του ἀ-
στράφτουν ἀπὸ θυμό.

Μὲ τὴ Νάϊ-Νάϊ πάντα στὸν
ὦμο του, ὁ νάνος σφίγγει τὶς
γροθιές του, λέγοντας:

— Γιά νὰ σοῦ πῶ, Τσιπι-
τσιπί! Βούλωσε τὸ στόμα σου,
γιατὶ θὰ μὲ κάνης νὰ χτυπή-
σω... ἀνήλικο!

Ὁ Τσιπιτσιπί σηκώνεται
καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ
ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη, ἀ-
νοιγοκλείνοντας ἀπειλητικά
τὸ ράμφος του.

Ξαφνικά, βαρεῖα ποδοβο-
λητὰ ἀντηχοῦν μέσα στὴ
ζούγκλα. Ὁ Κοντοστούπη
κι' ὁ Τσιπιτσιπί γυρίζουν κι'
αὐτὸ ποὺ ἀντικρίζουν τοὺς
κάνει νὰ ξεχάσουν τὸν καθγὰ
τους καὶ νὰ τὸ βάλουν στὰ
πόδια!

Ἕνας μεγάλος ρινόκερος
καλπάζει πρὸς τὸ μέρος
τους ξεφυσώντας ἄγρια μὲ
τὸ κερασοφόρο κεφάλι του
σκυφτό κι' ἐτοιμο νὰ χτυπή-
σῃ!

— “Ἅγιοι Πάντες!, φωνά-
ζει ὁ νάνος καθὼς τρέχει,
μὲ τὴ Νάϊ-Νάϊ πάντα στὸν
ὦμο του. Θεοῦλή μου! Πα-
ναγίτσα μου! Χριστουλάκη
μου! Εἶμαι ἕνας χαμένος ἀν-
θρώπος! Τὰ κέρατα τοῦ ρι-
νόκερου θὰ καρφωθοῦν... πί-
σω μου καὶ ἀντίο νιάτα!

Εὐτυχῶς γιὰ τὸν Κοντο-
στούπη, ὁ ρινόκερος εἶναι ἔ-
να ζῶο ποὺ πάσχει ἀπὸ μυω-
πία! Δὲ βλέπει καθαρά ἀπὸ
μακριὰ! Περνάει, λοιπόν, δί-
πλα στὸ νάνο, χωρὶς νὰ τὸν
ἀγγίξῃ καὶ συνεχίζει τὸν ξέ-

φρενο καλπασμό του!

Τὴν ἴδια στιγμή, λίγο πιὸ
πέρα, σ' ἕνα ξέφωτο, ἀνάμε-
σα σὲ ψηλὰ δέντρα, ὁ Τζίμ
Μπάρτον, ἡ “Ελσα κι' ὁ γυι-
ὸς τους Ντάνυ, ἀκοῦνε τὶς
φωνές τοῦ Κοντοστούπη καὶ
τὰ ποδοβολητὰ τοῦ ρινόκε-
ρου.

Ὁ Τζίμ κι' ὁ Ντάνυ τινά-
ζονται ἀμέσως ὀρθιοι καὶ κά-
νουν κάτι παράξενο. Βγά-
ζουν μὲ ἀπίστευτη γρηγορά-
δα τὰ κοστούμια τους, τὰ γυ-
ρίζουν ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ
τὰ φοροῦν πάλι.

Εἶναι τώρα ἀλλόκοτα ντυ-
μένοι. Τὸ κοστοῦμι τοῦ Τζίμ
ἔχει γίνει μιὰ κόκκινη ἐφαρ-
μοστή στολή μὲ χρυσὰ μα-
νικέτια καὶ χρυσὴ ζώνη.
Στοὺς ὤμους του κρέμεται
μιὰ ἄσπρη χρυσοκέντητη
μπέρτα. Στὸ στήθος του εἶ-
ναι κεντημένο μὲ χρυσὴ κλω-
στή ἕνα «Υ».

Αὐτὸ εἶναι τὸ σῆμα τοῦ ξα-
κουστοῦ Ὑπεράνθρωπου! Για-
τὶ ὁ Τζίμ Μπάρτον κι' ὁ Ὑ-
περάνθρωπος, ὁ πιὸ μεγάλος,
ὁ πιὸ ἀτρόμητος κι' ὁ πιὸ
δυνατὸς ἥρωας ὅλων τῶν ἐ-
ποχῶν, εἶναι τὸ ἴδιο πρόσω-
πο! (*)

(*) Ὁ Ὑ π ε ρ ά ν θ ρ ω-
π ο ς εἶναι καταπληκτικὰ δυνα-
τός. Τὰ μπράτσα του, μυώδη καὶ
νευρώδη, μποροῦν νὰ τσακίσουν μὲ
γροθιές ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἐ-
νὸς τάνκς! Ἡ ἀντοχή του εἶναι ἀ-
πίστευτη. Τὸ σῶμα του εἶναι τόσο
σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλα-
στικό, ὥστε οὔτε τὰ πιὸ δυνατὰ

Τὸ κοστοῦμι τοῦ Ντάνυ εἶ-
ναι τώρα μιὰ κίτρινη ἐφαρ-
μοστή στολή με κόκκινη ζώ-
νη καὶ κόκκινα μανικέτια.
Ὁ Ντάνυ εἶναι γνωστός στὴν
Ἀμερική καὶ σ' ὁλόκληρὴ τὴ
γῆ ὥς Κεραυνός, ὁ Γιὸς
τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Τὰ παι-
διὰ ὅλου τοῦ κόσμου λα-
τρεύουν καὶ θαυμάζουν τὸν
Κεραυνὸ καὶ θέλουν νὰ τοῦ
μοιάσουν στὴ δύναμι, στὴ
λυγερὰδα, στὴν ἐπιδεξιότητα
καὶ στὸ θάρρος.

χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ
σφαίρες μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τί-
ποτα! Ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ ὅμως ἰδι-
ότης τοῦ Ὑπεράνθρωπου
εἶναι ὅτι μπορεῖ καὶ πετάει στὸν
ἀέρα σάν ἀετός καὶ με τρομακτικὴ
γρηγοράδα!

Ἄν ὁ Ὑπεράνθρωπος
ἦταν ἀπὸ τὴ Γῆ, τὰ καταπληκτικὰ
αὐτὰ χαρίσματά του θὰ ἦσαν ὑπερ-
φυσικά καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ Ὑπε-
ράνθρωπος προέρχεται ἀ-
πὸ ἄλλον κόσμο. Ἐχει γεννηθῇ σ'
ἓνα μακρυνὸ πλανήτη πού δὲν ὁ-
πάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο
ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων,
πού ἦσαν ἐξαιρετικά προικισμένοι
ἀπὸ τὴ φύσι, ἀκριῶς ὅπως κι' ὁ
Ὑπεράνθρωπος. Μιὰ
μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τους καὶ οἱ
κάτοικοί του καταστράφηκαν ἀπὸ
τὴν ἔκρηξι μιᾶς ὑπερατομικῆς βόμ-
βας ὕδρογόνου!

Ὁ μόνος πού σώθηκε ἦταν ὁ
Ὑπεράνθρωπος, μωρὸ
τότε ἐνὸς ἔτους, πού ὁ πατέρας του
τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ βολίδα καὶ
τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιὰ
δυὸ στιγμὲς πρὶν ἔκραγῃ ἡ ἀτομικὴ
βόμβα καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Ξαφνικά, ἀνάμεσα στὰ δέν-
τρα, ξεπροβάλλει ὁ ρινόκε-
ρος. Ὁ Κεραυνὸς μορφάζει
περιφρονητικά.

— Εἶναι ἓνας ρινόκερος!,
λέει στὸν πατέρα του. Δὲν ἀ-
ξίζει τὸν κόπο νὰ ἐπεμβῇ ὁ
Ὑπεράνθρωπος! Ἀφυσέ με
νὰ τὰ θγάλω πέρα μόνος μα-
ζί του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χαμο-
γελάει.

— Ἐντάξει, Ντάνυ!, λέει
στὸ γιὸ τοῦ.

Ἡ βολίδα ἦρθε κι' ἔπεσε στὴ
Γῆ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλι-
φόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ δυὸ
χωρικοὶ περιμάζεψαν καὶ μεγάλω-
σαν με τ' ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν
Ὑπεράνθρωπο, χωρὶς νὰ
ξέρουν πῶς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλον
πλανήτη καὶ χωρὶς νὰ υποψιάζωνται
τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές του.

Ὅταν μεγάλωσε, ὁ Τζιμ Μπάρ-
τον, πού εἶχε γίνει στὸ μεταξύ δη-
μοσιογράφος, ἀποφάσισε νὰ θαλῇ
τὸν. ἑαυτὸ του καὶ τὴ δύναμή του
στὴ διάθεσι τῆς ἀνθρωπότητας, κι'
ἔγινε ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ
ἐγκλήματος, πού ἔχει γνωρίσει πο-
τὲ ὁ κόσμος!

Ὁ Τζιμ Μπάρτον παντρεύτηκε
ἀργότερα τὴ συνάδελφό του Ἐλσα
καὶ ἀπέκτησε ἓνα γιὸ, τὸν Ντάνυ.
Ὁ Ντάνυ εἶναι ἓνα ὁμορφὸ ἀθλητι-
κο παιδί δέκα χρονῶν κι' ἔχει κλη-
ρονομήσει ὅλες τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκα-
νότητες τοῦ πατέρα του μὰ—σάν παι-
δί πού εἶναι ἀκόμα— ἔχει θεβαία
λιγώτερη δύναμι καὶ ἀντοχή ἀπὸ
τὸν Ὑπεράνθρωπο. Ὁ Ντάνυ εἶναι
γνωστός σ' ὅλη τὴν Ἀμερική ὥς Κε-
ραυνός, ὁ Γιὸς τοῦ Ὑπεράνθρω-
που...

Στὸ μεταξύ, ὁ ρινόκερως ἔχει φτάσει κοντὰ τους καί, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, ἐτοιμάζεται νὰ ριχτῇ ἐναντίον τους.

Μὰ ὁ Κεραυνὸς εἶναι πιὸ γοργός. Ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του καί, μὲ μιὰ θαυμαστή ἐκτίναξι, βρίσκει στὸν ἀέρα, κάνει μιὰ τούμπα καί... προσγειώνεται στὸ σβέρκο τοῦ ρινόκερου!

Ἡ Χαμένη Πολιτεία

ΤΟ ΘΗΡΙΟ, νοιώθοντας τὸ παιδί νὰ κάθεται στὸ σβέρκο του, γίνεται τρελλό ἀπὸ μανία καὶ φόβο. Ἀρχίζει νὰ χοροπηδᾷ ἀγρία καὶ νὰ καλπάζῃ ἀνάμεσα στοὺς ἀγκαθωτοὺς θάμνους, ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι μὲ τίς μικρές, ἀλλὰ θαυματοργεῖς γροθιές του!

Ὁ ρινόκερως μουγκρίζει τρομακτικά, ἀνασηκώνοντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι του καὶ προσπαθώντας νὰ χτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατά του τὸ μικροσκοπικὸ ἀντίπαλό του.

Ἐχουν ξεμακρύνει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι, ὅταν τὸ θηρίο πέφτει νεκρὸ, μὲ τὸ κρανίὸ ἀνοικμένο ἀπὸ μιὰ γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ.

Καθὼς ὁ ρινόκερως σωριάζεται χάμω, τὸ παιδί — θαῦμα, ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἀπογειώνεται καὶ πε-

τάει πάνω ἀπὸ τὸ σκοτωμένο θηρίο.

Τὸ ἔδαφος εἶναι κατηφορικὸ καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ρινόκερου κυλάει πρὸς τὰ κάτω. Ὁ Κεραυνὸς τὸ παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα. Ξαφνικά, γούρλώνει τὰ μάτια του καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του μιὰ σπιθαμῇ.

Ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνει μιὰ διαπεραστικὴ, μακρόσυρτὴ κραυγὴ:

— Αἰάαααα! Αἰάαααα!

Μέσα ἀπὸ τὸ δάσος μιὰ ἄλλη κραυγὴ ἀπαντᾷ:

— Αἰάαααα! Αἰάαααα!

Καί, μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, ὁ Ὑπεράνθρωπος ὀρίσκει διπλὰ στὸ γυιό του.

— Τί τρέχει, Ντάνυ; ρωτᾷ ἀνήσυχα.

Ὁ Κεραυνὸς δείχνει πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κυλήσει ὁ ρινόκερως.

— Κύτταξε, πατέρα!, λέει μὲ τὴ φωνὴ γεμάτῃ δέος.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει καὶ μουρμουρίζει μὲ θαυμασμό καὶ χαρά:

— Ἡ Χαμένη Πολιτεία!

Πραγματικά, στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ζούγκλας, τυλιγμένα μὲ κισσοὺς καὶ ἄλλα ἀναρχητικὰ φυτὰ, ἀπλώνονται τὰ ἐρείπια μιᾶς πανάρχαιας πολιτείας, ποὺ ἔχει μείνει ἄδεια καὶ νεκρή, χιλιάδες χρόνια τώρα!

— Ἡ Χαμένη Πολιτεία!, μουρμουρίζει ὁ Κεραυνός.

— Εἴμαστε τυχεροί, Ντάνυ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸ γυιό του. Ἡ ζούγκλα εἶναι τόσο πυκνὴ στὰ μέρη

αυτά, ώστε θά μπορούσαμε να ψάχνουμε μὴνες δλόκληρους, χωρίς να θροῦμε τὴν ἀρχαία αὐτὴ πόλι! Χάρις ὅμως στὸ ρινόκερω πού σκότωσες τὴ θρήκαμε ἀμέσως!

“Εκείνη τὴ στιγμή, πλησιάζει ἡ “Ελσα μαζί με τὸν Τσιπιτοῖπ καὶ τὸν Κοντοστούπη, πού ἔχει πάντα στὸν ὄμο του τὴ μαϊμουδίτσα, τὴ Νάϊ-Νάϊ.

“Ο “Υπεράνθρωπος κι’ ὁ Κεραυνὸς προσγειώνονται κοντά τους καὶ ὅλοι μαζί προχωροῦν ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τῆς Χαμένης Πολιτείας.

— Χριστουλάκη μου!, λέει ὁ Κοντοστούπης κυττάζοντας γύρω με θαυμασμό. Τί εἶν’ αὐτὸ πού βλέπω; “Ομορφοί σκαλιστοὶ τοῖχοι, ὁμορφα ἀγάλματα, χρυσάφι, πετράδια! Κυττάζετε ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν τοῖχο! Εἶναι σκεπασμένος με χρυσάφι καὶ διαμάντια! “Ωχ, ἡ καρδιά μου! “Αχ, ἡ καρδούλα μου! Θά γίνουμε οἱ πλουσιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου! Θά γίνουμε...

— Κοντοστούπη!, τοῦ λέει αὐστηρά ὁ Κεραυνός. Τί ἐπαθες καὶ κάνεις ἔτσι; Δὲν ντρέπεσαι λιγάκι; Τί ἀξία ἔχουν τὰ πλούτη μπροστά στὴν ἱστορικὴ ἀνακάλυψι πού κάναμε; “Ενας πανάρχαιος πολιτισμὸς θά γίνη τώρα γνωστὸς στοὺς ἀνθρώπους! “Ισως μάλιστα τὰ ὀνόματά μας νά μείνουν στὴν ἱστορία, γιατί ἐμεῖς θρήκαμε τὴ Χαμένη Πολιτεία!

— Καλὲ τί μὰς λές!, ἀ-

παντάει κοροϊδευτικά ὁ νάνος. Γιατί, δηλαδή, θά σοῦ κακοφανῇ νὰ γίνης ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου; Θά σὲ ἐνοχλήσῃ νάχης μέγαρχα καὶ γιῶτ καί... μαύρους ὑπηρέτες νὰ σοῦ κάνουν ἀέρα; Θά σοῦ... Κάθησε ἡσυχά, Νάϊ-Νάϊ! Φρόνιμα γιὰ νὰ μὴ σοῦ στραπατσάρω τὰ μοῦτρα! Δὲ συμπεριφέρονται ἔτσι στὸν πιὸ πλούσιο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου!

“Η Νάϊ-Νάϊ, ἡ μαϊμουδίτσα, διασκεδάζει... τραβώντας τὰ μαλλιά τοῦ φίλου τῆς!

— “Ησυχά, εἶπα!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. “Οταν θά γυρίσουμε στὴν Ἀμερικὴ, θά σὲ θάλω σ’ ἓνα χρυσὸ κλουβὶ καὶ θά... θά... θά... ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

“Ο Κοντοστούπης ἔχει σταματήσει με τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ με τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κωμικά παραμορφωμένο ἀπὸ τὸν τρόμο. Κυττάζει πρὸς κάτι τεράστιους μισογκρεμισμένους μαρμάρινους τοίχους, μουρμουρίζοντας:

— Θεὸς φυλάει! Θεὸς φυλάει! Θεὸς φυλάει!

Οἱ ἄλλοι κυττάζουν πρὸς τὸ ἴδιο μέρος καὶ ἀντικρῶζουν κάτι ἀφάνταστα τρομακτικό, κάτι πού τοὺς κάνει νὰ πιστεύσουν πὼς ὄνειρεύονται.

Μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια προβάλλει ἓνα τεράστιο ἔντομο. “Εχει μᾶκρος δυόμιου μέτρα καὶ ὕψος ἐνάμιση.

Εἶναι ἓνα γιγάντιο μυρμηγ

κι! Ένα μυρμηγκι χιλιάδες φορές μεγαλύτερο από τὰ μυρμηγκια πού ξέρουμε!

Τὸ ἀπίστευτο τέρας, πού εἶναι πιὸ μεγάλο σὲ μάκρος ἀπὸ ἕνα γαῖδαρο, στέκεται ἐκεῖ, ἀνοιγοκλείνοντας ἀγρία τὰ τρομακτικὰ δαγκανάρια του.

Ἐπειτα ἀρχίζει νὰ προχωρῇ ἀργὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ κορμὸς ἑνὸς δέντρου δυσχεραίνει τὸ τεράστιο μυρμηγκι στὸ δρόμο του.

Τὸ τέρας, γυρίζει τὸ κεφάλι του, ἀρπάζει τὸ δέντρο μὲ τὰ δαγκανάρια του καὶ δαγκώνει.

Ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου κόβεται στὰ δυό, ὅπως ἕνα παιδὶ θάκοθε μὲ τὰ δόντια του ἕνα φρέσκο κρεμυδάκι!

— Θεέ μου!, ξεφωνίζει ἡ Ἐλσα.

— Τσιπιτσιπί! κάνει ὁ Τσιπιτσιπί.

Καὶ μ' ἕνα πήδημα θρίσκειται πάνω σ' ἕνα δέντρο.

— Εἶμαι χαμένος!, γρυλίζει ὁ Κοντοστούπης. Ἦρθε ἡ τελευταία μου ὥρα! ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Καὶ πέφτει λιποθυμὸς!

Μόνον ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς δὲ χάνουν τὴν ψυχραιμία τους.

— Ντάνι!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸ γυιό του. Μείνε κοντὰ στὴ μητέρα σου. Θὰ δοκιμάσω τὴ δύναμι καὶ τὴν ἐπιθετικότητα αὐτοῦ τοῦ πρῶ τάκουστου τέρατος!

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Ὑπεράνθρωπος θρίσκειται πολὺ κοντὰ στὸ γιγάντιο μυρμηγκι.

Αὐτὸ τὸν κυττάζει στὰ μάτια κι' ἔπειτα κινεῖται πρὸς τὸ μέρος τοῦ γοργά, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ δαγκανάρια του!

Ἄν ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔμενε ἀκίνητος, τὰ δαγκανάρια τοῦ μυρμηγκιοῦ θάκλειναν γύρω ἀπὸ τὴ μέση του, κόβοντάς τον ἴσως στὰ δυό!

Στὰ ἀρπάγια τῶν ἐντόμων!

M PIN ὅμως τὰ τρομερὰ δαγκανάρια τὸν ἀγγίζουν, ὁ φίλος μας, μὲ μιὰ ὑπέροχη ἐκτίναξι, θρίσκειται στὸν ἀέρα, πετάει πάνω ἀπὸ τὸ τέρας καὶ τὸ χτυπάει στὸ κεφάλι μὲ τὴ γροθιά του.

Ἡ δύναμι τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι καταπληκτικὴ. Μὲ μιὰ γροθιά του μπορεῖ νὰ σπάσῃ ἕνα γερὸ ἀτσάλινο θώρακα!

Κι' ὅμως, τὸ μυρμηγκι δὲν πέφτει νεκρὸ μὲ τὸ κρανίον ἀνοιγμένο! Ζαλίζεται μόνο καὶ παραπατάει ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὺν μεθυσμένο! Ἐπειτα συνέρχεται καὶ ἀπὸ τὴ μανία του κόβει μὲ τὰ δαγκανάρια του στὰ δυό ἕναν ἄλλο κορμὸ δέντρο!

Ἡ κίνησί του αὐτὴ φέρνει τὸ γιγάντιο ἔντομο πιὸ κοντὰ στὴν Ἐλσα καὶ στὸν Κεραυνό. Μπροστὰ στὸν κίνδυνον νὰ διῇ τ' ἀγαπημένα του πρόσωπα στὰ δαγκανάρια τοῦ θηρίου, ὁ Ὑπεράνθρωπος δρᾷ ἀποφασιστικὰ καὶ κεραυνόβoλα,

Ἄνυψώνεται στὸν ἀέρα κι' ἔπειτα κατεβαίνει σὰν θολίδα μὲ μιὰ κατακόρυφη ἐφόρμησι. Ἀρπάζει τὸ μυρμηγκιὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι, πατάει γερὰ τὰ πόδια του στὴ ράχη του καὶ τραβάει μὲ δύναμι.

Τὸ κεφάλι τοῦ ἐντόμου ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο κορμί του, ποὺ σωριάζεται ἀμέσως χάμω νεκρό!

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ σπαρραχτική κραυγὴ, ἓνα ξεφωνητὸ φρίκης καὶ ἀπογνώσεως, κάνει τὸ αἷμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου νὰ παγώσῃ.

Γυρίζει καὶ βλέπει ἓνα ἄλλο γιγάντιο μυρμηγκιὶ νὰ ἀρπάξῃ τὸν Κοντοστούπη, νὰ τὸν σηκώσῃ καὶ νὰ φεύγῃ πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς Χαμένης Πολιτείας!

Πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος προλάβῃ νὰ κινηθῇ πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀδερφικό φίλο του, δυὸ ἀκόμα γιγάντια μυρμηγκία ἀναπηδοῦν πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο καὶ ρίχνονται ἐναντίον του.

Τὸ ἓνα τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὰ δαγκανάριά του κλείνουν μὲ ξερὸ κρότο, αἰχμαλωτίζοντάς το!

Τὸ ἄλλο τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μπράτσο!

Τὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου συσπᾶται ἀπὸ τὸν πόνο. Βέβαια, τὰ τρομερὰ δαγκανάρια τῶν τεράστιων ἐντόμων, δὲν μποροῦν νὰ τεμαχίσουν τὸ κορμὶ του ποὺ ἔχει τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἀτσαλιοῦ!

Τὸ σφίξιμο ὅμως εἶναι τόσο δυνατό, ὥστε ὁ Ὑπεράν-

θρωπος πονεῖ, ὅσο δὲν ἔχει πονέσει ποτὲ στὴ ζωὴ του!

Καὶ τότε, καθὼς παλεύει ἐκεῖ μὲ τοὺς δυὸ τερατώδεις ἀντιπάλους του, ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του ἓνα ἄλλο πλᾶσμα, πῶς φοβερό καὶ πῶς καταπληκτικό, νὰ κἀνῃ τὴν ἐμφάνισί του.

Μιὰ σφήκα, μιὰ τεράστια σφήκα — μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὰ μυρμηγκία μὲ τὰ ὁποῖα παλεύει ὁ Ὑπεράνθρωπος — πετάει πρὸς τὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς! Τὰ φτερά της θοοῖζουν σὰν μηχανὴ ἀεροπλάνου! Τὸ κιτρινοκόκκινο κορμὶ της, σαλεύει ἀπειλητικά!

Γέρνει πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ συστρέφεται ἀνάμεσα στὰ δυὸ μυρμηγκία, καὶ τὰ δαγκανάρια της ποὺ εἶναι πῶς μεγάλα καὶ πῶς τρομερὰ κι' ἀπὸ τῶν μυρμηγκιῶν, ἀνοίγουν γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξουν!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, κάτι κιτρινωπὸ περνάει σὰν σαῖτα πάνω ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον τῆς τερατώδους σφήκας! Εἶναι ὁ Κεραυνός, τὸ παιδί — θαῦμα, ποὺ ἐπεμβαίνει στὴ μάχη!

Μὲ μιὰ γροθιά στὸ κεφάλι, κάνει τὴ σφήκα νὰ τιναχθῇ μερικά μέτρα πίσω, φτεροκοπώντας ζαλισμένη.

Κάτω, ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του, ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸ μυρμηγκιὶ ποὺ τοῦ δαγκώνει τὸ πόδι καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνη-

οι χωρίζει το κεφάλι του μυρμηγκιού από το κορμί του.

Επειτα, ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου, δίνει μία τρομερή κλωτσιά στην κοιλιά του μυρμηγκιού, που του σαγκώνει το μπράτσο, ενώ συγχρόνως, ή φουερή γροθιά του σφυροκοπεί το έντομο στο κεφάλι. Το γιγάντιο μυρμηγκι παρατάει τον αντίπαλό του και σώριάζεται χάμα νεκρό.

Μά, ενώ ο Ύπεράνθρωπος εξοντώνει τα δυο μυρμηγκία κι' ο Κεραυνός παλεύει στον άερα με τη σφήκα, λίγο πιο πέρα συμβαίνει κάτι φοβερό για τους δυο φίλους μας.

Ένα μικρό σμήνος από τεράστιες σφήκες πλησιάζει πετώντας και τα αλλόκοτα έντομα ετοιμάζονται να επιτεθούν έναντιον των φίλων μας.

Ένα από αυτά χαμηλώνει απότομα, αρπάζει την Έλσα και ξεμακραίνει, πετώντας με μεγάλη ταχύτητα.

Ο Ύπεράνθρωπος τό βλέπει αυτό και, με μία γοργή έκτιναξη, απογειώνεται σαν βολίδα για να σώση την αγαπημένη του γυναίκα.

Μά δεν προλαβαίνει. Το σμήνος των πελώριων οφηκων βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτόν και στη σφήκα που έχει αρπάξει την Έλσα και ο Ύπεράνθρωπος με την ψυχή πικραμένη από λύπη και άπονοήτευσι, αναγκάζεται να δώση μάχη, καθυστερώντας έτσι και χάνοντας τη σφήκα με την Έλσα.



Η μαϊμουδίτσα, ή Νάϊ-Νάϊ, πηγαίνει και κάθεται στον ώμο του Κοντοστούπη.

Αυτό που επακολουθεί ξεπερνάει κάθε φαντασία. Τα φριχτά ιπτάμενα έντομα, που είναι μεγαλύτερα στο μέγεθος από τα γιγάντια μυρμηγκία, όρμουν απ' όλες τις μεριές έναντιον του Ύπεράνθρωπου και του Κεραυνού και τους χτυπούν με τα τεράστια φαρμακερά κεντριά τους.

Το φαρμάκι, που χύνουν τα κεντριά αυτά, είναι αρκετό για να σκοτώση έναν... έλέφαντα!

Κι' όμως δεν κάνει τίποτα

στούς δυο ήρωές μας, όχι μόνο γιατί τὰ κεντριά τῶν σφηκῶν δὲν μποροῦν νὰ τρυπήσουν τὸ δέρμα τους, ποὺ ἔχει τὴν ἀντοχὴ καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἀτσαλιοῦ, ἀλλὰ καὶ γιατί ὁ ὀργανισμὸς τῶν Ὑπεράνθρωπων εἶναι ἔτσι προικισμένος ἀπὸ τὴ φύσι ὥστε νὰ μὴ τοὺς σκοτώνουν τὰ δηλητήρια!

Ἄν δὲν τοὺς σκοτώνῃ όμως, τὸ φαρμάκι, ποὺ χύνεται πάνω στὴν ἐπιδερμίδα τους καὶ ἀπορροφᾶται, τοὺς κάνει νὰ πονοῦν καὶ νὰ ζαλίζονται!

— Ντάνυ!, λέει γοργὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸν Κεραυνὸ καθὼς ἀποκρούει τὶς ἐπιθέσεις τῶν σφηκῶν. Προσπάθησε νὰ ξεφύγῃς καὶ νὰ παρακολουθήσῃς τὴ σφήκα ποὺ ἔκλεψε τὴ μητέρα σου! Ἐγὼ θὰ μείνω ἔδω γιὰ νὰ ἐμποδίσω τὶς ἄλλες σφήκες νὰ σὲ κυνηγήσουν καὶ νά... Ντάνυ!

Τὰ λόγια, ποὺ προφέρει ὁ Ὑπεράνθρωπος, γίνονται μιὰ κραυγὴ φρίκης. Μιὰ ἀπὸ τὶς σφήκες εἶχε ὀρμήσει ξαφνικὰ ἐναντίον τοῦ Κεραυνοῦ καὶ εἶχε χτυπήσῃ τὸ παιδί στο κεφάλι μὲ τὸ κεντρί της!

Τὸ κεφάλι τοῦ Κεραυνοῦ εἶναι τὸ πιὸ εὐαίσθητο μέρος τοῦ σώματός του, γιατί ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ἀκόμα παιδί καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ κρανίου του δὲν ἔχουν δέσει ἐντελῶς.

Ὁ Κεραυνὸς χάνει τὶς αἰσθήσεις του καὶ ἀρχίζει νὰ πέφτῃ σὰν πληγωμένο που-

λί! Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ λύπη καὶ θυμὸ, χαμηλώνει διαγράφοντας ἕνα ἡμικύκλιο σὰν χελιδόνι ἀρπάζει τὸ παιδί του στὰ μπράτσα του καὶ προσγειώνεται.

Σκοπεύει ν' ἀφήσῃ τὸν Ντάνυ χάμω, κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά ἑνὸς θάμνου, κι' εἵπεται νὰ ἀπογειωθῇ πάλι καὶ νὰ συνεχίσῃ στὸν ἀέρα τὴ μάχη του μὲ τὶς σφήκες.

Μὰ τὰ σχέδιά του ἀνατρέπονται. Μὲς ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τὰ ἐρείπια τῆς Χαμένης Πολιτείας, ξεπροβάλλουν κι' ἄλλα γιγάντια μυρμήγκια, ἀνοιγοκλείνοντας ἄγρια τὰ δαγκανάρια τους!

Ὁ ἥρωάς μας φοβᾶται ν' ἀφήσῃ τὸ παιδί του μόνο, ἀνάμεσα στὰ φριχτὰ ἔντομα. Λυγίζει, λοιπόν, τὰ γόνατά του, τὰ τεντώνει πάλι καὶ ἀνυψώνεται γοργὰ στὸν ἀέρα.

Οἱ σφήκες ὀρμοῦν πάλι ἐναντίον του ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Τὰ κεντριά τους χτυποῦν ἀδυσώπητα τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ κεφάλι, στὸ κορμί, στὰ μπράτσα, στὸ πρόσωπο.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ σταματᾷ τώρα γιὰ νὰ δώσῃ μάχη. Θέλει νὰ ἀπομακρύνῃ πρῶτα τὸν Ντάνυ ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης, πρὶν συμβῇ κανένα χειρότερο κακὸ στὸ μονάκριβό γυιό του!

Πετώντας μὲ ἀπίστευτὴ ὀρμή, περνάει ἀνάμεσα στὰ ἱπτάμενα τέρατα, διασπᾷ τὶς γραμμὲς τους καὶ ξεμακραίνει. Ἐκατὸ μέτρα πιὸ πῆ

ρα, χαμηλώνει ανάμεσα στα δέντρα και προσγειώνεται.

Εκεί, παίρνει νερό από μια πηγή και ραντίζει το πρόσωπο του παιδιού, που ανοίγει τα μάτια του και συνέρχεται άμέσως.

Ο Κεραυνός τινάζεται ορθός και λέει γοργά:

— 'Η μητέρα! Πρέπει να σώσουμε τη μητέρα!

— Μείνε εδώ, Ντάνυ!, λέει ο 'Υπεράνθρωπος. Θα γυρίσω μόνος μου και θα έξο-
τώσω τα έντομα...

Μά ο Κεραυνός δεν έννοεί να μείνη έξω από τη μάχη. Αυγίζει και τεντώνει απότομα τα γόνατά του και απογειώνεται πριν ο 'Υπεράνθρωπος προλάβη να τον συγκρατήσει...

Όταν όμως φτάνουν στο μέρος, όπου είχαν αφήσει τις γιγάντιες σφήκες και τα μυρμήγκια, δοκιμάζουν μια δυσάρεστη έκπληξι. Τα φριχτά έντομα έχουν εξαφανιστή, αφήνοντας πίσω τα μυρμήγκια, που είχε σκοτώσει ο 'Υπεράνθρωπος!...

Έ κ ε ι ν ο ς !



ΣΟ κι' αν ψάχνουν πετώντας γύρω, ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός δε βρίσκουν κανένα ίχνος, που να τους οδηγήσει στο μέρος όπου είχαν κρυφτή τα τρομερά έντομα, στο μέρος όπου είχαν πάει την Έλσα και τον Κοντοστούπη. Στο τέλος, οι δυο φίλοι

μας προσγειώνονται και κάθονται σ' έναν πεσμένο κορμό δέντρου, γεμάτοι λύπη και απογοήτευσι.

— 'Η συμφορά που μάς χτύπησε είναι πολύ μεγάλη, Ντάνυ!, λέει ο 'Υπεράνθρωπος με τσακισμένη φωνή. Χάσαμε τη μητέρα σου και τον Κοντοστούπη μέσα από τα χέρια μας! Και — το χειρότερο — δεν έχουμε να κάνουμε με ανθρώπους, αλλά με γιγάντια τερατώδη έντομα, που κανένας δεν ξέρει από ποῦ προέρχονται και πῶς δημιουργήθηκαν!

Ένας ελαφρός κρότος ακούγεται πίσω τους εκείνη τη στιγμή.

Ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός στριφογυρίζουν, έτοιμοι για μάχη, και αντί-
κρύζουν τόν... Τσιπιτσιπί!

Το τερατόμορφο άνθρωπάκι με το ράμφος και τα ορθία αυτιά, που ως εκείνη τη στιγμή είχε μείνει κρυμμένο ανάμεσα στα κλαδιά ενός δέντρου, είχε πηδήσει κάτω και πλησιάζει τώρα πρὸς το μέρος τους με μεγάλα πηδήματα.

Στέκεται μπροστά στον 'Υπεράνθρωπο και λέει:

— Έγώ μαντεύω πῶς νημιουργήθηκαν αυτά τα πλάσματα! Ντὲν ξέρω από ποῦ προέρχονται και ποῦ κρύφτηκαν τα μυρμήγκια και οι σφήκες. Φοβήθηκα να τα παρακολουθήσω για να ντῶ ποῦ θά πᾶνε... Αἰσθάνομαι όμως... αἰσθάνομαι... ὅτι...

Ο 'Υπεράνθρωπος σηκώ-

νεται ὀρθιος. Νοιώθει ἕνα παράξενο ρίγος, μιὰ ἀλλόκοτη ἀνατριχίλα, σὰν νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ κορμὶ του ἕνα ἡλεκτροϊκὸ ρεύμα!

Τὸ ρίγος αὐτὸ τοῦ φέρνει ἀναμνήσεις. Θυμᾶται ὅτι εἶχε νοιώσει τὸ ἴδιο συναίσθημα ὅταν, λίγους μῆνες πρὶν, εἶχε συναντηθῇ γιὰ πρώτη φορά μὲ τὸν Ἑκείνον, τὸ μυστηριώδη ἄνθρωπο μὲ τὸ μαῦρο μανδύα, τὸν ἄνθρωπο μὲ τίς γίλιες μορφές, τὸ μεγαλοφυῆ ἐγκληματία μὲ τὴν ἀπίστευτὴ δύναμι θελήσεως ποὺ κεραυνόβολοῦσε! (*)

Αὐτὸ ποὺ νοιώθει ὁ Ὑπεράνθρωπος τώρα, σημαίνει πὼς Ἑκείνος βρίσκεται κάπου ἐκεῖ κοντά!

Ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐπονῶν κυττάζει γύρω γοργά. Ποῦ νὰ εἶναι Ἑκείνος; Μήπως εἶναι ἕνα πουλί ποὺ περᾷ ἀπὸ κλαδὶ σὲ

κλαδὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους τερετίζοντας; Μήπως εἶναι ἕνας πῆθκος, ποὺ καθισμένος σ' ἕνα κλαδὶ κάνει τὴν τουαλέττα του; Ἡ μήπως εἶναι ὁ... Τσιπιτσιπ;

Στὴ σκέψι αὐτῇ, ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει καὶ κυττάζει μὲ ὑποψία τὸ μικροσκοπικὸ τερατόμορφο ἄνθρωπάκι. Πὼς μπορεῖ νὰ θεβῶθῃ ἂν ὁ Τσιπιτσιπ εἶναι ἢ δὲν εἶναι Ἑκείνος σὲ μιὰ ἀπὸ τίς χίλιες μορφές, ποὺ μπορεῖ νὰ πάρῃ ὁ ἀλλόκοτος ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μανδύα;

Μ' ἕνα ξαφνικὸ πήδημα, ὁ Ὑπεράνθρωπος βρίσκεται κοντὰ στὸ τερατάκι, τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση μὲ τὸ ἕνα του χέρι, τὸ σηκώνει ψηλά καὶ κάνει πὼς θὰ χτυπήσῃ χάμω τὸν Τσιπιτσιπ!

Ἄν ὁ Τσιπιτσιπ εἶναι Ἑκείνος, ὁ Ὑπεράνθρωπος ξέ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Ὑπερανθρώπου», ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ Προδότης Παγιδεύεται».

Στὴν περιπέτεια αὕτη κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἀλλόκοτος ἄνθρωπος μὲ μαῦρο μανδύα καὶ μὲ τρομακτικὴ δύναμι θελήσεως. Εἶναι σοφὸς καὶ μεγαλοφυῆς κι' ἔχει κάνει καταπληκτικὰ ἐφευρέσεις.

Ἡ δύναμι τῆς θελήσεώς του εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε μὲ τὸ βλέμμα του δίνει ἀόρατα χτυπήματα ἰκαιὰ νὰ σκοτώσουν ἕνα συνηθισμένον ἄνθρωπο! Μὲ τὴν ὑπεβολὴ καὶ τὸν ὑπνωτισμό, ὁ μεγαλύτερος αὐτὸς ἐγκληματίας τοῦ κόσμου κατορθώνει νὰ κἀνῃ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους νὰ

τὸν βλέπουν πότε σὰν λιοντάρι, πότε σὰν τίγρη, πότε σὰν ἐρπετὸ πότε σὰν νάνο, πότε σὰν γίγαντα... Τοῦ ἔχει δοθῇ τὸ ὄνομα Ἑκείνος, γιὰτὶ κανένας δὲν ξέρει τὸ πραγματικὸ του ὄνομα.

Τίς ὑπερφυσικὲς ιδιότητές του τίς ὀφείλει Ἑκείνος, σ' ἕνα δυστόχημα ποὺ τοῦ συνέβη ὅταν ἦταν νέος. Ἦταν τότε μηχανικὸς σ' ἕνα μεταλλεῖο ραδίου, ἀλλὰ μιὰ μέρα ἰὰ σήραγγα κατέρρευσε κι' Ἑκείνος ἔμεινε θαμμένος δέκα ὁλόκληρες μέρες ἀνάμεσα σὲ κοιτάσματα ραδίου, ποὺ ἡ ἀκτινοβολία τους, προκάλεσε μεγάλες μεταβολὰς στὸν ὀργανισμό του καὶ στὸν ἐγκέφαλό του...

ρει πώς θ' αλλάξει μορφή για να σωθῇ!

Μά τίποτα τέτοιο δὲ συμβαίνει. Ὁ Τσιπιτσιπ — ποὺ εἶναι ὁ Τσιπιτσιπ καὶ τίποτ' ἄλλο — βάζει τὶς φωνές καὶ τὰ κλάματα, τρομαγμένος.

— Μὴ, Ὑπεράνθρωπέ μου! Γιατί θέλεις νὰ μὲ σκοτώσης; Μήπως δὲν ἔχω γίνει φίλος σας πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος; Ἔχεις κανένα λόγο νὰ θέλῃς νὰ μὲ σκοτώσης;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀκουμπάει ἀπαλὰ χάμω, λέγοντας:

— Ὁχι, Τσιπιτσιπ! Δὲ θέλω νὰ σὲ σκοτώσω! Εἶμαι θεθαίος ὅτι ἐδῶ κοντὰ θρίσκεται Ἐκεῖνος καὶ σκέφτηκα γιὰ μιὰ στιγμή μήπως εἶχε πάρει τὴ μορφή σου γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσῃ!

Ὁ Τσιπιτσιπ ἀνοιγοκλείνει κωμικὰ τὸ ράμφος του, προσπαθώντας νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ δοκίμασε. Ἐπειτα, λέει μὲ τὴ στριγγή, βραχνή φωνή του:

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σοὺ πῶ ὅταν μὲ ἄρπαξες, Ὑπεράνθρωπε! Ἐνοίωσα κι' ἐγὼ τὴν παρουσία Ἐκεῖνοῦ ἐδῶ γύρω καὶ νομίζω ὅτι τὰ γιγάντια ἔντομα εἶναι δημιουργήματά του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει στὸ γυῖό του:

— Κερσυνέ!, τοὺ λέει. Θὰ κάνω μιὰ βόλτα γύρω γιὰ νά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Ἐνα γρύλλισμα θηρίου τὸ διακόπτει. Εἶναι ἕνας μαῦρος πᾶν-

θηρας, ποὺ βγήκε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ στέκεται τώρα ἀσάλευτος, κυττάζοντας παράξένα τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ γρυλλίζοντας.

Ξαφνικὰ συμβαίνει κάτι ἀφάνταστο καὶ τρομακτικό.

Ὁ μαῦρος πάνθηρας χάνεται καὶ στὴ θέσι του φανερώνεται ἕνας ψηλὸς ἄντρας, πιδ ψηλὸς ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο, ντυμένος μὲ μαῦρο κοστοῦμι καὶ τυλιγμένος μ' ἕνα μακρὸ μαῦρο μανδύα!

Εἶναι Ἐκεῖνος!



Θαμμένος Ζωντανός!

ΜΕ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος του καὶ μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο στὰ διαβολικὰ χαρακτηριστικά του, Ἐκεῖνος, ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας ὅλων τῶν ἐποχῶν, κυττάζει εἰρωνικὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο τὸ μεγαλύτερο ἥρωα ποὺ ἔχει γεννήσῃ ὁ κόσμος!

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει Ἐκεῖνος μὲ τὴν υπόκωφη φωνή του. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συναντηθήκαμε μὲ νίκησες! (*) Ἄν θυμᾶσαι ὁ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Ὑπεράνθρωπου», ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ Προδότης Παγιδεύεται».

μως, σοῦ ὑποσχέθηκα πῶς μιὰ μέρα θά συναντηθοῦμε καὶ πάλι καὶ πῶς τότε θά ἔχω τὴ δύναμι νὰ κάνω ἐσένα, τὸν Ὑπεράνθρωπο, νὰ σκύψῃ μπροστά μου! Ἡ μέρα αὐτὴ ἦρθε! Εἶχα καταφύγει ἐδῶ, στὴ Χαμένη αὐτὴ Πολιτεία, μέσα στὴν καρδιά τῆς ζούγκλας, γιὰ νὰ προετοιμασθῶ γιὰ τὴ δεύτερη ἐπιθέσίν μου ἐναντίον σου καὶ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπινου γένους! Γιὰ τὴν ἐπιθέσίν μου, ἔκανα πειράματα πάνω σὲ μυρμηγκία καὶ σφήκες. Τὰ πειράματά μου εἶχον ἀπόλυτὴ ἐπιτυχία! Δημιούργησα ἕνα νέο εἶδος ἐντόμων, ποὺ εἶναι χιλιάδες φορές πιὸ μεγάλα ἀπὸ τὰ κοινὰ ἔντομα καὶ χιλιάδες φορές πιὸ ἐπιθετικά καὶ καταστρεπτικά! Μὰ δὲ σταματᾷ ἐδῶ ἡ ἐπιτυχία μου. Κατῴρθωσα νὰ κάνω τὶς γιγάντιες σφήκες καὶ τὰ τεράστια μυρμηγκία νὰ γεννήσουν αὐτὰ καί, σὲ λίγο, πρὶν περάσῃ μῆνας, θά ἔχω στὴ διάθεσί μου χιλιάδες γιγάντια ἔντομα. Κατῴρθωσα ἐπίσης νὰ μάθω τὴ γλῶσσα τους, ποὺ εἶναι ἕνα εἶδος σημάτων σὰν τὰ σήματα τοῦ αὐρμάτου, καὶ νὰ τοὺς μεταδίδω τὶς διαταγές μου μὲ εὐκολία! Καταλαβαίνεις τί σημασία ἔχει αὐτὸ καὶ πόση δύναμι μοῦ δίνει! Γιὰ νὰ σὲ πείσω γιὰ τὴ δύναμίν μου καὶ νὰ σὲ κάνω νὰ συνθηκολογήσῃς καὶ νὰ ὑποταχθῇς, διέταξα τὰ ἔντομα νὰ ἀπαγάγουν τὴ γυναίκα σου, τὸ γυιό σου καὶ τὸ

γελωτοποιό σου, τὸ νάνο! Δυστυχῶς, μοῦ ξέφυγε ὁ γυιός σου!

Σωπαίνει, ἀφήνει ἕνα τρανταχτὸ γέλιο καὶ συνεχίζει:

— Λοιπὸν, Ὑπεράνθρωπε, θὰ συνθηκολογήσῃς;

— Ξέρεις πολὺ καλά ὅτι δὲν πρόκειται νὰ συνθηκολογήσω!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Γιατί λοιπὸν χάνεις τὰ λόγια σου;

Ἐκεῖνος γελάει πάλι σαρκαστικά.

— Πολὺ καλά!, λέει. Ὁ πόλεμος ξαναρχίζει, Ὑπεράνθρωπε!

Σφίγγει τὰ δόντια του καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Ἡ ἀόρατὴ δύναμι τῆς τρομακτικῆς θελήσεώς του τινάζεται πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν χτυπᾷ στὸ στήθος, κάνοντάς τον νὰ κλονιστῇ!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μανδύα ἀλλάζει πάλι μορφή! Γίνεται λύκος μὲ μακρὸ μουσοῦδι καὶ κίτρινα σατανικά μάτ.α. Ἀφήνει ἕνα μακρόσυρτο οὐρ λιαχτό, γυρίζει καὶ χώνεται ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ στὰ ἔρεπια τῆς Χαμένης Πολιτείας!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὁρμαίνει ξωπίσω του, ἀποφασισμένος νὰ ἐξοντώσῃ τὸν τρομερὸ καὶ ἀσύλληπτο ἀντίπαλό του.

Μ' ἕνα τεράστιο πήδημα, πηδᾷ ἐπάνω στὸ λύκο, μὰ, πρὶν τὸν ἀγγίξῃ, τὸ θηρίο χάνεται καὶ γίνεται ἕνα... γε-

ράκι, πού ανυψώνεται γοργά στον οὐρανό.

Χλωμός από θυμό, ο Ὑπεράνθρωπος χτυπάει τὰ πόδια του χάμω, απογειώνεται καὶ κυνηγάει τὸ γεράκι μέσα στὸ γαλάζιο οὐρανό.

Δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ κοντὰ στὸ πουλί, μὰ τὴν τελευταία στιγμή τὸ γεράκι κάνει μιὰ κατακόρυφη θουτιά, προσγειώνεται, γίνεται... φίδι καὶ χώνεται ἀνάμεσα στὰ ἔρπεια!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος προσγειώνεται κι' αὐτὸς καὶ κάνει νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸ φίδι.

Τότε ὁμῶς συμβαίνει κάτι καταπληκτικό. Τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος πέφτει σὲ μιὰ μαύρη ἄβυσσος!

Πέφτει μὲ μεγάλη ὀρμή, μὰ γρήγορα ἀπλώνει τὰ χέρια του, τεντώνει τὰ πόδια του καὶ τὸ πέσιμό του σταματάει. Κυττάζει πρὸς τὰ πάνω καὶ βλέπει ὅτι θρίσκειται μέσα σ' ἓνα τριεῖς-παρὰ-πῆγ-ἀδιν.

Ψηλά, στὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ, βλέπει νὰ προβάλλῃ τὸ κεφάλι Ἐκείνου!

— Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές. Τὸ παιχνίδι σου εἶναι χαμένο! Θὰ ταφῇ ζωντανὸς μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!

Ἕνας μεγάλος θράχος πέφτει καὶ χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο, ζαλίζοντάς τον καὶ κάνοντάς τον νὰ ὑπο-

χωρήσῃ πρὸς τὸ θυθὸ τοῦ πηγαδιοῦ!

Ἔπειτα πέφτουν κι' ἄλλοι θράχοι, μικρές πέτρες, χώματα, ἄμμος, κλαδιά!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χαμηλώνει ὥς τὸ θυθὸ τοῦ πηγαδιοῦ, ὅπου ζητάει καταφύγιο κάτω ἀπὸ μιὰ προεξοχή τοῦ τοίχου γιὰ νὰ προφυλαχτῇ ἀπὸ τοὺς θράχους πού ἐξακολουθοῦν νὰ πέφτουν, θάβοντάς τον ζωντανό!

Τὸ σχέδιο Ἐκείνου ἤταν σατανικό! Εἶχε παρασύρει τὸν Ὑπεράνθρωπο σὲ μιὰ τρομερὴ παγίδα, ἀπὸ τὴν ὁποία κανένας ἄνθρωπος δὲ θὰ μπορούσε νὰ βγῇ ζωντανός!...

«Ντὶ - Ντὶ - Τί!»



ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-

ΠΗΣ, ὁ μικρόσωμος φίλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τοῦ Κερανοῦ, περνάει δύσκολες στιγμές.

Καθὼς τὸ μυρμηγκι, πού τὸν ἔχει ἀρπάξει, προχωρεῖ ἀνάμεσα στὰ ἔρπεια καὶ σὴν πυκνὴ θλάσθησι τῆς ζούγκλας, ὁ ἀναίσθητος ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ συνέρχεται.

Πρὶν ἀνοίξῃ τὰ μάτια του, νοιώθει τὸ κορμὶ του νὰ σαλεύῃ ρυθμικά καθὼς τὸ ἐντομο περπατάει, καὶ νομίζει πὼς θρίσκειται στὸ κρεββάτι του, ἓνα κρεμαστό δίκτυ πού ἔχει δέσει τὶς δυὸ ἄκρες του σὲ δυὸ δέντρα.

— Τί ὠραία πού εἶναι! μουρμουρίζει εὐχαριστιμέ-

νος. Τὸ ἀεράκι μὲ φυσάει
στοὸ πρόσωπο κι' ἐγὼ λικνί-
ζομαι στοὸ κρεμαστό κρεβά-
τι μου! Τί καλὰ ποὺ κάναμε
κι' ἤρθαμε στὴ ζούγκλα! Τί
ὠραῖα ποὺ περναίμε! Τσιπι-
τοίπ! "Ελα δῶ!

Δὲν παίρνει, φυσικά, καμ-
μιὰ ἀπάντησι καὶ ξαναφωνά-
ζει μὲ θυμό:

— Τσιπιτοίπ! Τσακίσου
νάρθηξ ἐδῶ! Ξεχνᾷς πὼς εἴ-
σαι... αἰχμάλωτός μου κι' ὅ-
τι, ἐπομένως, ἔχεις καθήκον
νὰ μὲ υπηρετῇς;

Μὴν παίρνοντας καὶ πάλι
καμμιὰ ἀπάντησι, ὁ νάνος ἀ-
νοίγει τὰ μάτια του καί...

βλέπει πὼς δὲν εἶναι ξαπλω-
μένος στοὸ κρεμαστό κρεβά-
τι του, ἀλλὰ πιασμένος ἀνά-
μεσα στὰ δαγκανάρια ἐνὸς
γιγάντιου μυρμηγκιοῦ!

— Θεοῦλη μου! τραυλίζει
μισότρελλος ἀπὸ τὸν ξαφνι-
κὸ φόβο ποὺ δοκιμάζει. Πσ-
ναγίτσα μου! Χριστουλάκη
μου! "Αγιοι Πάντες μου!
Βάλτε ὅλοι μαζί τὸ χεράκι
σας καὶ σῶστε με ἀπὸ τὸ τέ-
ρας αὐτό! "Ωχ, ἡ μεσοῦλα
μου! Θὰ μοῦ τὴ σπάσῃ τὸ
θηρίο ἀπὸ τὸ σφίξιμο! "Ωχ,
ἡ καρδούλα μου! Θὰ πάθω
συγκοπή! Δὲν ἀντέχω ἔλλα!

Καὶ λέει στοὸ μυρμηγκι,

"Ενας γιγάντιος σκορπιός προβάλλει
κρατώντας τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν
"Ελσα μὲ τὰ φριχτά δαγκανάρια του.



σαλεύοντας κωμικά τη μεγάλη γαμψή μύτη του:

— Μυρμήγκι μου! Πές μου, σέ πείραξα ποτέ, μυρμηγκάκι μου; Σούκανα ποτέ κακό; Γιατί λοιπόν εσύ θέλεις το κακό μου; Ποῦ μέ πᾶς, μυρμηγκουλάκι μου; "Αν σκοπεύς νά μέ σκοτώσης, μὴν τὸ κάνης αὐτό, γιατί μπορεῖ νά πάθω... συγκαπή! Καὶ τότε; Τί θά γίνη τότε; Τί θ' ἀπαντήσης ὅταν σοῦ ποῦν: «Τί τὸν ἔκανες τὸν καμμένο τὸν Κοντοστούπη;» Τί θ' ἀπαντήσης, σέ παρακαλῶ, ποῦ θά νοιώθης πικρὲς τύψεις συνειδήσεως;

Τὸ μυρμήγκι, φυσικά, ποῦ δὲν καταλαβαίνει οὔτε λέξι ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Κοντοστούπη, συνεχίζει τὸ δρόμο του μέσα στὴ Χαμένη Πολιτεία.

Τοῦ Κοντοστούπη ἀρχίζει νὰ τοῦ στρίβη γιὰ καλὰ.

— Ἐγώ, λέει στὸ γιγάντιο τέρας, εἶμαι ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τῶν μυρμηγκιῶν! Κάθε φορὰ ποῦ συναντῶ ἓνα μυρμηγκάκι, παραμερίζω γιὰ νὰ μὴν τὸ πατήσω καὶ τὸ σκοτώσω τὸ καμμένο! Μὴ φοβάσαι, λοιπόν, ὅτι θά σέ πατήσω ἂν μ' ἀφήσης χάμω! Θά παραμερίσω καὶ θά σ' ἀφήσω νὰ φύγης χωρὶς νὰ σέ πειράξω, μυρμηγκάκι μου!

Στὸ μεταξύ, τὸ γιγάντιο μυρμήγκι φτάνει μπροστὰ στὰ ἐρείπια ἑνὸς κτιρίου, ποῦ φαίνεται νᾶταν ἄλλοτε ἀνέκτορο τοῦ βασιλιᾶ τῆς Χαμένης Πολιτείας.

Κρατώντας πᾶντα τὸν Κον

τοστούπη μὲ τὰ δαγκανάριά του, τὸ φριχτὸ τέρας περνάει ἀπὸ μιὰ γκρεμισμένη πόρτα, διασχίζει μιὰ αὐλὴ γεμάτη ἀγρία ἀναρριχητικὰ φυτὰ καὶ χώνεται σὲ μιὰ μεγάλη τρύπα ἀνοιγμένη στὸ ἔδαφος.

Ἡ τρύπα αὐτὴ ὀδηγεῖ στὰ ὑπόγεια τῶν ἀνακτόρων, ποῦ εἶναι διατηρημένα σχεδὸν ἀνέπαφα ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ.

Ὁ Κοντοστούπης καὶ τὸ μυρμήγκι περνοῦν ἀπὸ μακρὲς διαδρόμους καὶ μπαίνουν σ' ἓνα τεράστιο δωμάτιο, ὅπου βρίσκονται κι' ἄλλα γιγάντια μυρμηγκία καὶ ἀρκετὲς τεράστιες σφήκες!

Τὸ μυρμήγκι προχωρεῖ στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ ἀκουμπάει τὸν Κοντοστούπη χάμω, δίπλα σὲ μιὰ γυναῖκα.

Εἶναι ἡ Ἐλσα, ἡ γυναῖκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Ἡ Ἐλσα αἰχμάλωτη τῶν ἀπαίσιων τεράτων!

Ἡ καρδιά τοῦ νάνου ραγίζεται στὸ θέαμα αὐτό. Βλέποντας τὴν Ἐλσα, τὴ γυναῖκα τοῦ ἀγαπημένου φίλου του, ἀνάμεσα στὰ φριχτὰ ἐκεῖνα γιγάντια ἔντομα, ξεχνάει τὸν κίνδυνο στὸν ὁποῖο βρίσκεται ὁ ἴδιος. Ξεχνάει τὸ φόβο του καὶ τὴν τρέλλα του! Ἐχει καθήκον νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἐλσα, ἔστω καὶ μὲ θυσία τῆς ζωῆς του!

— Ἐλσα!, λέει προσπαθώντας νὰ κάνῃ τὴ φωνή του σταθερή. Μὴ φοβάσαι! Ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἐδῶ!

Γυρίζει στὰ ἔντομα καὶ

τούς λέει, όσο πιο άγρια μπορεί:

— Προσέξτε καλά! 'Ο πρώτος που θα πλησιάση στην "Ελσα, θα πεθάνη!

Φυσικά, τὰ έντομα δέν του δίνουν καμμιά σημασία κι' ό Κοντοστούπης βρίσκει έτσι ευκαιρία νά κάνη τόν καμπόσο.

— Βλέπεις; λέει στην "Ελσα. Μὲ φοβούνται! Πρέπει όμως νά θρῶ έναν τρόπο νά ξεφύγουμε από τὰ χέρια τους... ή μάλλον από τὰ δαγκανάρια τους, χωρίς νά αναγκαστῶ νά τά... σκοτώσω όλα! Πῶς όμως μπορεί νά γίνη αυτό; Πῶς;

— Αυτό ακριβῶς προσπαθῶ νά θρῶ, Κοντοστούπη, λέει ή "Ελσα ἀπελπισμένη, μὰ δὲ βλέπω πῶς θά μπορούσαμε νά θυγούμε ἀπ' ἐδῶ μέσα!

— Πρέπει όμως νά θροῦμε έναν τρόπο!, ἐπιμένει ὁ νάνος.

Κάθεται χάμω, δίπλα στην "Ελσα, καὶ ἀρχίζει νά κουνάει τὸ κορμί του μπρὸς πίσω, χτυπώντας συγχρόνως... τὸ κεφάλι του μὲ τίς γροθιές του!

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Κοντοστούπη; ρωτáει ἐκπληκτικῇ ή "Ελσα.

— Σσσςς!, κάνει ὁ νάνος. Μὴ μοῦ μιλάς καθόλου! Μιά ἰδέα πάει νά θγῇ ἀπὸ τὸ μυαλό μου καὶ δὲ θγαίνει! Γι' αὐτὸ χτυπῶ τὸ κεφάλι μου μήπως καὶ τὴν κάνω νά θγῇ!... Στάσου! Τὸ θρῆκα! Ζήτωωωω!

Ἡ "Ελσα κυττάζει μὲ ἀπορία καὶ λύπη τόν Κοντοστούπη.

«Τρελλάθηκε ὁ καημένος!» σκέπτεται.

— "Ελσα, λέει ὁ νάνος μὲ ένθουσιασμό. Κύτταξε τὰ μυρμήγκια καὶ τίς σφήκες! Τρῶνε κομμάτια κρέας ἀπὸ κάτι μεγάλες γαβάθες τοποθετημένες χάμω! "Αν τοὺς ρίζουμε δηλητήριο στὸ φαῖ τους, θά δηλητηριαστοῦν καὶ θά πεθάνουν όλα!... Εἶμαι σπουδαῖος, εἶμαι ἔξυπνος, εἶμαι μεγαλοφυής!

— Πολὺ καλά, Κοντοστούπη!, λέει ή "Ελσα χαμογελώντας. Ποῦ εἶναι ὅμως τὸ δηλητήριο;

— Νάτο!, ἀπαντáει ὁ νάνος.

Χώνει τὸ χέρι του στην τσέπη του καὶ θγάζει ἕνα κυλινδρικό σιδερένιο κουτί.

— Τί εἶναι αὐτό; ρωτáει ή "Ελσα.

— Ντί-Ντί-Τί!, ἀπαντáει ὁ Κοντοστούπης. Ἐντομοκτόνο! Τὸ κουβαλῶ πάντα μαζί μου γιὰ νά μὴ μὲ ζυγώνουν τὰ έντομα!... Τὸ ζήτημα τώρα εἶναι ποῖος θά πάη κοντὰ στὰ έντομα νά τοὺς ρίξη «Ντί-Ντί-Τί» στὸ φαῖ τους; Ἐγὼ θέβαια! "Αν όμως... πάθω συγκοπή ἀπὸ τὸ φόβο μου; Χριστουλάκι μου! "Ενα μυρμήγκι ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας! Δὲ θέλεις νά ἁρῆθηκε νά τρῶη ὅλο τὸ ἴδιο φαῖ καὶ νάρχεται τώρα γιὰ νά δοκιμάση λίγο... Κοντοστούπη;

Κοντοστούπης
δ... Έντομεκτένος!



ΑΤΑΧΛΩΜΟΣ
 και τρέμοντας δλόκληρος
 από το φόβο του, ο νάνος
 βλέπει το γιγάντιο μυρμήγ-
 κι να τον πλησιάζει και ν'
 ανοίγει τα τρομερά δαγκα-
 νάρια του για να τον αρπά-
 ξει από τη μέση.

— Μή!, φωνάζει ο Κοντο-
 στούπης σαλεύοντας με ά-
 πελπισία τα μπράτσα του.
 Μή με φας! Τό κρέας μου
 δεν είναι καθόλου νόστιμο!
 Είναι... ξυνό! Μή με φας,
 γιατί θά... θαρυστομαχιά-
 σης!

Καθώς σαλεύει τα χέρια
 του, λίγο «Ντί-Ντί-Τί» στά-
 ζει στο κεφάλι του έντόμου.

Τό τεράστιο μυρμήγκι στα
 ματάει απότομα σαν να μαρ-
 μάρωσε ξαφνικά! Κλείνει κι'
 ανοίγει και ξανακλείνει τα
 δαγκανάρια του κι' έπειτα
 σωριάζεται χάμω και μένει
 ακίνητο!

Τρέμοντας ακόμα, ο Κον-
 τοστούπης λέει καμαρώνον-
 τας:

— Είδες. "Ελσα; Τόλμησε
 να έπιτεθώ έναντίον μου, έ-
 ναντίον του μεγάλου Κοντο-
 στούπη, μά τό... κεράυνοβό-
 λησα!

Με τό θάρρος του αναπτε-
 ρωμένο τώρα, ο Κοντοστού-
 πης παίρνει τη μεγάλη από-
 φασι. Σφίγγοντας τα δόντια
 του για να μή... θάλλει τα κλά-
 ματα από τό φόβο του, προ-
 χωρεί πρός μιιά συντροφιά

από μυρμήγκια, πού τρῶνε
 κρέας από μιιά μεγάλη γαβά-
 θα.

Τά γιγάντια μυρμήγκια
 σηκώνουν τά κεφάλια τους,
 σαλεύοντας τις κεραίες τους
 σαν να αναρωτιῶνται τί να
 θέλη το ανθρώπακι εκείνο
 πού πηγαίνει κοντά τους.

— Μυρμηγκάκια μου, τούς
 λέει ο Κοντοστούπης, συνεχί-
 στε τό... φαγάκι σας! Δέ θέ-
 λω να σās... κόψω την ὄρε-
 ξι! Θά σās ρίξω λίγο... λα-
 δάκι μόνο για να σās νοστι-
 μέσω τό φαί! "Ησυχ, μυρ-
 μηγκάκια μου!

"Ετοιμος να λιποθυμήση
 από την τρομάρα του, ο νά-
 νος χύνει λίγο «Ντί-Ντί-Τί»
 πάνω στο κρέας. "Επειτα,
 τραβιέται πίσω, γυρίζει τρέ-
 μοντας κοντά στην "Ελσα
 και κάθεται χάμω με την ά-
 νάσα πιασμένη.

— Τί θά γίνη τώρα; μουρ-
 μουρίζει. Τί θά γίνη; Θά τό
 φάνε τό κρέας; "Ωχ, ή καρ-
 δούλα μου! Θεέ μου! Θεέ
 μου, γιατί να μου δίνης κά-
 θε τόσο τέτοιες λαχτάρες;

Τά μυρμήγκια ξανασκού-
 βουν στο φαί τους κι' αρχί-
 ζουν πάλι να κόβουν με τα
 δαγκανάρια τους κομμάτια
 κρέας και να τα καταβρο-
 χθίζουν.

Ξαφνικά, ένα από τα γι-
 γάντια μυρμήγκια τεντώνει
 τα πόδια του, σηκώνει ψηλά
 τό κεφάλι του, ανοιγοκλείνει
 τα δαγκανάρια του και πέ-
 φτει νεκρό! Σέ λίγες στι-
 γμές, δλόκληρη ή συντροφιά
 τῶν μυρμηγκιῶν, πού ἔτρω-

γαν από την ίδια γαδάβα, ξεχει-
 ξεχωντώ!

«Ο Κοντοστούπης δεν κρα-
 τείται από τον ένθουσιασμό
 του.

— Μπράβο μου!, ξεφωνί-
 ζει σαλεύοντας το κουτί με
 το έντομοκτόνο. Είμαι... φο-
 θερός! Είμαι... τρομερός!
 Είμαι... συντριπτικός! Ξέ-
 ρεις, "Ελσα, ότι το όνομά
 μου θα μείνη στην ιστορία;
 "Επειτα από έκοτο χρόνια,
 τα παιδιά θα διαβάζουν για
 μένα, για τον Κοντοστούπη
 τόν... Έντομοκτόνο!... Κύττα
 ξε τώρα τί θα γίνη! Δέ θ' α-
 φήσω μυρμηγκι για μυρμηγκι
 και σφήκα για σφήκα!

Και προχωρεί προς μια
 συντροφιά από σφήκες. Την
 ίδια στιγμή όμως νοιώθει μια
 άδρατη δύναμη να τον χτυ-
 πάει στο στήθος και πέφτει
 χάρω μισολιπόθυμος από φό-
 βο και πόνο!

Το κουτί με το «Ντί-Ντί-
 Τί» ξεφεύγει από το χέρι του
 και το έντομοκτόνο χύνεται
 χάμω!

Ο Κοντοστούπης, ούρλια-
 ζοντας ύστερικά, κυττάζει
 προς την πόρτα και βλέπει
 να στέκεται εκεί, με τα χέ-
 ρια σταυρωμένα στο στήθος
 του και μ' ένα άγριο σατα-
 νικό χαμόγελο στο διαβολι-
 κό προσώπο του, Έ κ ε ι ν ο ς,
 ο άνθρωπος με το μαύ-
 ρο μονδύα, ο τρομερός έγ-
 κληματίας με τις χίλιες μορ-
 φές!

— Πα... Πα... Παναγίτσα
 μου!, μουρμουρίζει ο Κον-
 τοστούπης με την ψυχή στα

δόντια. "Αν... γίνη πάλι φίδι
 ή θηρίο, θα πάθω συγκοπή!
 "Α! Τί είναι αυτό;

Πίσω από τον άνθρωπο με
 το μαύρο μονδύα, προβάλ-
 λουν δυο μικροσκοπικά πλα-
 σματάκια! Το ένα είναι το
 τερατόμορφο ανθρωπάκι με
 το ράμφος, ο Τσιπιτσιπί! Το
 άλλο είναι η μικροσκοπική
 μαίμουδίσσα, η Νάϊ-Νάϊ!

— Έ κ ε ι ν ε, λέει ο Τσι-
 πιτσιπί με τη στριγγή θραχνή
 φωνή του, άφησέ με να τον
 περιποιηθώ· έγώ όπως του ά-
 ξίζει! Έχω να κανονίσω πα-
 λιους λογαριασμούς μαζί
 του! Δεν ξέρεις πώς περίμε-
 νενα, Έ κ ε ι ν ε, την ημέρα
 που θα φανερωθήσουν πάλι!
 Στο μεταξύ ήμουν κοντά
 τους, κάνοντάς τους το γε-
 λωτοπίο και περιμένοντας
 την ώρα να εκδικηθώ! Τώ-
 ρα που ήρθε η ώρα, άφησέ
 με να τιμωρήσω έγώ αυτόν
 τον παλιάνθρωπο!

Έ κ ε ι ν ο ς κουνάει το
 κεφάλι του.

— Πολύ καλά!, λέει. Το
 θέαμα θα είναι άστείο! Κά-
 νε του ό,τι θέλεις! Δεν πρέ-
 πει όμως να τον σκοτώσης!
 Μου χρειάζεται ακόμα ως
 δημρός! Έθαψα ζωντανό
 τον Υπεράνθρωπο, μά ο Κε-
 ραυνός είναι ακόμα ελεύθε-
 ρος!

Ακούοντας τα λόγια αυ-
 τά, η καρδιά της Έλσας μα-
 τώνει. Ο αγαπημένος της εί-
 ναι θαμμένος ζωντανός!...
 Δυο χοντρά δάκρυα κυλούν
 στα μάγουλά της. Το πρό-
 σωπό της χλωμιάζει. Γέρνει

καί μένει ασάλευτη, ξαπλωμένη χάμω, λιπόθυμη!

Στόν Κοντοστούπη, τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου μέ τὸ μαύρο μανδύα ἔχουν διαφορετική ἐπίδρασι.

«Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ μεγάλος φίλος μου, ὁ σωτήρας μου, σκέπτεται ὁ νάνος, εἶναι νεκρός! Τί τὴ θέλω, λοιπόν, τὴ ζωή; Ἄν ἔρθῃ κοντά μου αὐτὸ τὸ ἐξάμβλωμα, ὁ Τσιπιτσιπί, θὰ τὸν κάνω κομμάτια!»

Καί σφίγγει τὶς γροθιές του ἀπειλητικά.

Ὁ Τσιπιτσιπί, ἀφήνοντας τὴν πολεμική κραυγή του, κάνει ἓνα τεράστιο σάλτο καὶ προσγειώνεται στοὺς ὤμους τοῦ Κοντοστούπη. Μὲ τὸ μεγάλο ράμφος του, τὸ μικροσκοπικὸ τερατάκι χτυπάει τὸν Κοντοστούπη στὸ κεφάλι, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ψιθυρίζει στὸ αὐτί:

— Κοντοστούπη! Δέ σᾶς πρόδωσα! Κάνω τὸ φίλο Ἐκεῖνου γιὰ νὰ σώσω τὴν Ἑλσα! Γι' αὐτὸ πῆρα καὶ τὴ Νάϊ-Νάϊ μαζί μου! Θὰ σὲ χτυπῶ ἀπαλά, ἐσύ ὅμως πρέπει νὰ οὐρλιάζης, γιὰ νὰ δείξης τάχα πῶς πονᾷς κι' ἔπειτα νὰ πέσης χάμω καὶ νὰ κάνης τὸ λιποθυμισμένο!

Καὶ τὸν ξαναχτυπάει μὲ τὸ ράμφος του στὸ κεφάλι.

— ὦχ!, ξεφωνίζει ὁ νάνος μπαίνοντας στὸ νόημα. Μ' ἔφαγες, τέρας! Μὲ μαχαίρωσες, ἐξάμβλωμα! ὦχ! Λυπήσου με, Τσιπιτσιπί! Στάματα πρὶν ἀγριέψω καὶ σέ... φάω ζωντανό! Μή! ὦχ!

ὦχ! ὦχ! Χάθηκα! Ἐσθῆσα!

Ὁ Κοντοστούπη κάνει πῶς παραπατάει, γονατίζει καὶ ξαπλώνει χάμω κάνοντας τὸ λιπόθυμο!

Ὁ Τσιπιτσιπί γυρίζει στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μαύρο μανδύα καὶ λέει:

— Ἄν μ' ἀφηνες, Ἐκεῖνε, θὰ τὸν σκότωνα μὲ μεγάλη χαρά!

— Θὰ τοῦ ἄξιζε νὰ τὸν σκοτώσῃς!, μουρμουρίζει Ἐκεῖνος. Ἄν ἐρχόμουν λίγες στιγμὲς ἀργότερα, θὰ μοῦ σκότωνε ὅλα τὰ μυρμήγκια καὶ τὶς σφήκες μὲ τὸ καταραμένο «Ντί - Ντί - Τί» του! Πρέπει τώρα νὰ θρῶ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ παγιδεύσω καὶ τὸν Κεραυνό! Τότε, κάνοντας πιά στὸν κόσμο δέ θὰ μπορῇ νὰ ἀντιδράσῃ στὰ σχέδιά μου!

«Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ νὰ σὲ σηκώσῃ, παλιομασκαρά!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπη. Ἐχε χάρη πού εἶμαι... λιποθυμισμένος! Ἀλλοιῶς, θὰ σουδειχνα ἐγώ!...

Στά ἔγκατα τῆς γῆς



ΑΜΜΕΝΟΣ μέσα στὸ τριόβαθο πηγάδι, ὁ Ὑπεράνθρωπος περνάει τὶς πρὶν ἀσχημίες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Κάτω ἀπὸ τὸν τρομακτικὸ ὄγκο τῶν θράχων καὶ τῶν χωμάτων πού τὸν σκεπάζουν, δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ ἀνάσα.

Τὸ θάθος τοῦ πηγαδιοῦ εἰ-

ναι μεγαλύτερο από τριάντα μέτρα κι' ο φίλος μας ξέρει ότι είναι άδυνατον ακόμα και για έναν Υπεράνθρωπο, να ανασηκώσει χιλιάδες τόνους βράχων και να έλευθερωθή!

Είναι, λοιπόν, καταδικασμένος να πεθάνη εκεί κάτω, στο έγκατα της γης, μακριά από τα μάτια των δικών του; Θα πεθάνη από ασφυξία, σαν ποντίκι αυτός, ο Υπεράνθρωπος, ο μεγαλύτερος ήρωας όλων των εποχών, ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου;

Το κορμί του είναι μουσκεμένο στον ιδρώτα από την προσπάθειά του να συγκρατήσει το τεράστιο βάρος των βράχων και οι μυώνες του πονούν ανυπόφορα.

«Πρέπει να σωθώ!, σκέπτεται με αγωνία. Πρέπει να θγώ από εδώ μέσα, από το φριχτό αυτό τάφο! 'Η 'Ελσα κι' ο Κοντοστούπης θρίσκονται στα χέρια 'Εκεινού και, αν πεθάνω εγώ, θα πεθάνουν κι' αυτοί! Πρέπει να θγώ από εδώ! Πώς όμως;»

Κυτάζει γύρω. Είναι κατασκότεινα εκεί κάτω, μα τα μάτια του Υπεράνθρωπου είναι εξαιρετικά προικισμένα από τη φύσι και βλέπουν καθαρά ακόμα και στο πιο μαύρο σκοτάδι!

"Ετσι τώρα ο Υπεράνθρωπος βλέπει κάτι που τον γεμίζει έλπίδα.

Στον τοίχο του πηγαδιού, υπάρχει ένα είδος στρογγυ-

λου άνοιγματος! Μήπως από εκεί ξεκινάει καμιά υπόνομος που οδηγεί στην επιφάνεια του έδαφους, στην έλευθερία και στη ζωή;

Με μάτια που αστράφτουν από χαρά, ο Υπεράνθρωπος χώνεται μέσα στο άνοιγμα, κάνει μερικά βήματα και... σταματάει άπελπισμένος! 'Η υπόνομος δεν είναι μεγαλύτερη από δυο μέτρα! Είναι πραγματικά θαμμένος ζωντανός!

"Ενας άπέραντος θυμός κυριεύει τον Υπεράνθρωπο. Θυμός έναντιον του έαυτού του, που είχε παρασυνθή στην παγίδα, και έναντιον 'Εκεινού, του ανθρώπου με τις χίλιες μορφές, που είχε απαγάγει την 'Ελσα και τον Κοντοστούπη!

«Πρέπει να θγώ από τον τάφο αυτό!» σκέπτεται.

Και αρχίζει να... σκάθη σαν τρελλός το χώμα, σε μία άπεγνωσμένη προσπάθεια να έλευθερωθή!

Με μεγάλη του έκπληξι και χαρά, ο Υπεράνθρωπος νοιώθει το έδαφος να υποχωρή σιγά-σιγά κάτω από τα δάχτυλά του! Είναι από καθαρό χώμα, χωρίς βράχους και άλλα εμπόδια!

Με τις έλπίδες του αναπτρωμένες, ο Υπεράνθρωπος συνεχίζει το σκάψιμο ανεβαίνοντας σπιθαμή προς σπιθαμή προς την επιφάνεια του έδαφους!

Το έργο όμως που έχει να εκπληρώσει για να έλευθερωθή είναι τεράστιο. Τριάντα

μέτρα από χῶμα δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τὰ σκάψῃ κανεὶς μὲ τὰ χέρια του, ἀνοίγοντας ὑπόνομο!

Μὰ ἡ θέλησι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, πού εἶναι τὸ πιὸ δυνατὸ πλεονέκτημά του στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου, εἶναι ἀτσαλένια! Τὰ χέρια του χώνονται θαθεῖα μέσα στὸ χῶμα καὶ τὸ τραβοῦν πρὸς τὰ κάτω, σκάβοντας το καὶ ἀνοίγοντας τρύπες, μικρὲς σὴν ἀρχή, πού μεγάλωναν ὁλοένα.

Ἡ προσπάθεια πού καταβάλλει ὁ ἥρωάς μας εἶναι καταπληκτικὴ καὶ ἡ μυϊκὴ δύναμι, πού ξοδεύει γιὰ νὰ ἀνοίξῃ δρόμο πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, ἀφάνταστη.

Τὸ κορμί του πονάει ὁλόκληρο ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι, μὰ τὸ ἀνέβασμά του πρὸς τὸ φῶς καὶ πρὸς τὴ ζωὴ δὲ σταματᾷ οὔτε στιγμή.

Ξαφνικά ὅμως συμβαίνει κάτι πού ξαναγεμίζει ἀπελπισία τὴν ψυχὴ του.

Στὸ 17ο Τεύχος τοῦ

«Ὑπεράνθρωπου»

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ



**Περιμένετε μὲ ἀγωνία
τὸ 17ο ΤΕΥΧΟΣ**

Συναγτᾷ στὸ δρόμο, τοῦ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐναντὶ τερᾶ στίο δγκώδη θράχο!

Δοκιμάζει νὰ τὸν μετατοπίσῃ, μὰ δὲν μπορεί! Ὁ θράχος εἶναι πολὺ θαρὺς καὶ ἔχει σφηνωθῇ γερά καὶ θαθεῖα μέσα στὸ ἐδαφος!

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Ὑπεράνθρωπος χάνει τὸ κουράγιο του καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτό του νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πείνα, ἀσφυξία καὶ ἐξάντλησι μέσα στὰ ἐγκατὰ τῆς γῆς!

Ἐπειτὰ, ὅμως, ἡ ἀποφασιστικότης του ξαναγυρίζει καὶ ἀρχίζει νὰ σκάβῃ τὸ χῶμα γύρω ἀπὸ τὸ θράχο! Ἐτοὶ μακραίνει τὴν ὑπόνομο πού πρέπει νὰ ἀνοίξῃ κατὰ δέκα ὁλόκληρα μέτρα.

Κατορθώνει ὅμως νὰ παρακάμψῃ τὸ θράχο καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἀνέβασμά του πρὸς τὴν ἐπιφάνεια...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι σὲ κακὴ κατάστασι τώρα. Τὸ κορμί του εἶναι ἐντελῶς ἐξηντλημένο ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ προσπάθεια! Τὸ στόμα του, τὰ ρουθόνια του καὶ τὰ μάτια του εἶναι γεμάτα χῶμα! Τὰ μέλη του τρέμουν σπασμωδικὰ καὶ τὰ δάχτυλά του δὲν ἔχουν πιά τὴ δύναμι νὰ χωθοῦν θαθεῖα στὸ χῶμα καὶ νὰ τὸ σκάψουν!

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, ὁ ἥρωάς μας χάνει τὸ κουράγιο του. Νοιώθει ἕνα εἶδος νάρκης νὰ κυριεύῃ καὶ νὰ παραλύῃ τὰ μέλη του καὶ αἰσθάνεται μιὰ ἀκατάνικτη ἐπι-



“Ένα γιγάντιο μυρμήγκι αρπάζει τον Κοντοστούπη από τη μέση!

θυμία νά μείνη ασάλευτος
καί νά κοιμηθῇ βαθειά καί
γιὰ πάντα!

Μά τὴν τελευταία στιγμή,
καθὼς εἶναι ἑτοιμὸς νά ὑπο-
κύψῃ, τὸ ἐγὼ τοῦ ἐπαναστα-
τεῖ καί τὰ χέρια τοῦ κάνουνε
μιά ἀκόμα προσπάθεια γιὰ
νά σκάψουν τὸ χῶμα.

Καί τότε συμβαίνει τὸ θαῦ-
μα! Τὸ χῶμα ὑποχωρεῖ ξα-
φνικά καί... ὁ Ὑπεράνθρωπος
βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας
καί τοῦ ἡλίου!

Μιά κίνησι' ἀκόμα καί ὁ
φιλος μας θγαίνει ἔξω! Ὁ
ἥ-
ταν ἑτοιμὸς νά ὑποκύψῃ, ἐνῶ
βρισκόταν δυὸ μόνον σπιθα-

μὲς κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια
τοῦ ἐδάφους!

**Στὰ Ἀνάκτορα
τῆς Χαμένης Πολιτείας**



ΑΠΛΩΝΕΙ χά-
μα καί τεντώνει τὰ μέλη τοῦ
γιὰ νά τὰ ξεκουράσῃ, ἐνῶ
παίρνει βαθειὰς ἀνάσες πού
δροαρίζουν καί ἀνακουφί-
ζουν τὰ πονεμένα πνευμόνια
τοῦ.

Γιὰ μερικές στιγμές, δὲ
βλέπει οὔτε ἀκούει καθαρά.
Τὰ μάτια τοῦ ἔχουν θαμπώ-
σει καί τὰ αὐτιά τοῦ βοῦ-

ζουν σάν να δουλεύουν μεγάλες μηχανές μέσα στο κεφάλι του.

Συνέρχεται όμως γρήγορα και τὰ αὐτιά του συλλαμβάνουν μιὰ μακρινή κραυγή:

— 'Αϊάααα! 'Αϊάααα!..

Εἶναι ὁ γυιὸς του, ὁ Κεραυνός, πὺ ψάχνει νὰ τὸν βρῇ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σηκώνεται ὄρθιος, γεμίζει τὸ στήθος του ἀέρα καὶ ἀφήνει τὴν ἴδια κραυγή, πὺ δυνατὴ ὅμως καὶ πὺ διαπεραστική:

— 'Αϊάααα! 'Αϊάααα!..

Ὁ Κεραυνὸς ἀπαντᾷ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τὸ παιδί-θαῦμα, φτάνει πετώντας καὶ προσγειώνεται δίπλα στὸν πατέρα του.

— Πατέρα!, λέει ἀγκαλιάζοντάς τον. Εἶχα φοβηθῇ μήπως εἶχες πεθάνει! Γύριζα μέσα στὴ ζούγκλα καὶ φώναζα, μὰ δὲν ἀπαντοῦσες στίς φωνές μου!

— Ἦμουν θαμμένος!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θαμμένος μέσα στὰ βάθη τῆς γῆς! Μὲ παρέσυρε σὲ μιὰ τρομερὴ παγίδα Ἐ κ ε ἰ ν ο ς, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπινου γένους! Μὰ εἶμαι ἐλεύθερος τώρα, Ντά-νυ, καὶ πρέπει νὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ μητέρα σου καὶ τὸν Κοντοστούπη, πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά! Πῶς θὰ τοὺς βροῦμε ὅμως; Πῶς θὰ βροῦμε τὸ κρυφύγετο Ἐ κ ε ἰ ν ο υ καὶ τῶν ἀπαισίων ἐν-

τόμων του μέσα στὴ ζούγκλα τῆς Χαμένης Πολιτείας;

Ὁ Κεραυνὸς σκύβει τὸ κεφάλι του λυπημένος. Ξέρει πόσο δύσκολο εἶναι νὰ βρῇ κανεὶς ἓνα κρυφύγετο μέσα σὲ μιὰ τόσο πυκνὴ ζούγκλα. Μπορεῖ νὰ ψάχνει κανεὶς μέρες καὶ νὰ μὴν μπορῇ νὰ βρῇ οὔτε ὁλόκληρο μέγαρο!

Ἐνας ἐλαφρὸς ἤχος κάνει τοὺς δυὸ φίλους μας νὰ στριφογυρίσουν ἔτοιμοι γιὰ μάχη.

Μὰ δὲν εἶναι κανένας ἐχθρὸς. Εἶναι μιὰ μικροσκοπικὴ μαϊμουδίτσα, ἡ Νάϊ-Νάϊ, ὁ καινούργιος φίλος τοῦ ἰὺν τοστούπη.

Ἡ Νάϊ-Νάϊ πηδάει πάνω στὸν ὄμο τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ ἀρχίζει νὰ γρυλλίσει δείχνοντας πρὸς τὴ δυτικὴ πλευρὰ τῆς ζούγκλας, σάν νὰ θέλῃ νὰ πῇ κάτι στοὺς ἀνθρώπους.

— Γιατί κάνει ἔτσι; ρωτᾷ ὁ Κεραυνός.

— Κάτι θέλει νὰ μᾶς πῇ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἴσως θέλει νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ σὲ μέρος ὅπου βρίσκεται ὁ Κοντοστούπη! Ἄς τὴν ἀκολουθήσουμε! Εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα μας νὰ βροῦμε τὴ μητέρα σου καὶ τὸν Κοντοστούπη!

Πιάνει τὴ Νάϊ - Νάϊ, τὴν ἀκουμπάει χάμω καὶ τῆς λέει.

— Ἐμπρός, Νάϊ-Νάϊ!

Ἡ Νάϊ-Νάϊ κάνει μερικά βήματα, σταματᾷ, γυρίζει καὶ κυττάζει πίσω γιὰ νὰ θεβαιθῇ ἂν ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς τὴν ἀκολου-

θοῦν, καὶ συνεχίζει πάλι τὸ δρόμο της.

Ἔτσι, ἡ μαϊμουδίτσα μπροστὰ κι' οἱ δυὸ φίλοι μας ξοπίσω προχωροῦν ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τῆς Χαμένης Πολιτείας ὥπου φτάνουν μπροστὰ στὰ ἀνάκτορα.

Ἐκεῖ, ἡ Νάϊ-Νάϊ μπαίνει στὴν αὐλή, σταματάει μπροστὰ στὴν τρύπα, ἀπ' ὅπου ἀρχίζει ὁ διάδρομος ποὺ ὀδηγεῖ στὰ ὑπόγεια, καὶ δείχνει τὸ ἀνοιγμα στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ στὸν Κεραυνό.

Οἱ δυὸ Ὑπεράνθρωποι ἐτοιμάζονται νὰ μποῦν μέσα, ὅταν συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο.

Μέσα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα πετάγεται ἔξω ὁ... Τσιπιτοίπ! Τὸ πρόσωπο τοῦ τερατόμορφου μικροσκοπικοῦ πλάσματος εἶναι συσπασμένο ἀπὸ τὸν τρόπο καὶ τὸ ράμφος του ἀνοιγοκλείνει νευρικά..

Πίσω του, θγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα γιγάντια μυρμήγκια καὶ σφήκες σαλεύοντας ἀπειλητικά τὰ τερατώδη κεφάλια τους καὶ τὰ φριχτὰ δαγκανάρια τους!

Μ' ἓνα τεράστιο πήδημα περνάει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων καὶ προσγειώνεται στὴν κορυφὴ ἐνὸς δένδρου. Ἀπὸ ἐκεῖ φωνάζει στὸν Ὑπεράνθρωπο:

— Μέσα στὸ ὑπόγειο εἶναι ἡ Ἔλσα, ὁ Κοντοστούπης καί... Ἐ κ ε ἰ ν ο ς!

— Ἐμπρός, Κεραυνέ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Καὶ κινοῦνται πρὸς τὸ ἀ-

νοιγμα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁμως, τὰ γιγάντια μυρμήγκια καὶ οἱ τεράστιες σφήκες χυμὸν ἐναντίον τους ἀπὸ κάθε πλευρὰ καὶ μιὰ ἐξοντωτικὴ καὶ ἀγρία μάχη ἀρχίζει!...

Κοντοστούπης
ἐναντίον Ἐ κ ε ἰ ν ο υ!



Σ γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω κι' ἄς θρεθοῦμε στὰ ὑπόγεια τῶν ἀνακτόρων, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Κοντοστούπης ξαπλωμένος χάμω, κάνει τὸ λιποθυμισμένο, ἐνῶ ἡ Νάϊ-Νάϊ ὠδηγημένη ἀπὸ τὸν Τσιπιτοίπ γλυστράει ἀθόρυβα ἔξω γιὰ νὰ πάη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό.

Ὁ νάνος μισανοίγει τὰ μάτια του καὶ μὲ ἀπερίγραπτο τρόπο στὴν ψυχὴ, βλέπει Ἐ κ ε ἰ ν ο ν, τὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς χίλιες μορφές νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ μέρος του, νὰ σηκώνῃ τὸ πόδι του καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ δώσῃ μιὰ κλωτσιὰ στὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπης!

— Μὲ τὸ καταραμένο ἐντομοκτόνο του σκότωσε πέντε ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ μεγαλύτερα μυρμήγκια μου!, γρυλλίζει Ἐ κ ε ἰ ν ο ς.

Καὶ τὸ πόδι του κατεβαίνει μὲ φόρα πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου!

Τότε, ὁ Κοντοστούπης χάνει τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴν αὐτοκυριαρχία του, ἀπὸ

την πολλή τρομάρα του.

Σηκώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ προστατεύση τὸ πρόσωπό του καὶ ξεφωνίζει:

— Μὴ, καλέ μου! Μὴ καὶ πάθω... συγκοπή!

Τὰ δάχτυλά του συναντοῦν τὸ πόδι Ἐκεῖνο καὶ τὸ πιάνουν γερὰ ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ καὶ ἀπὸ τὴ φτέρνα! Ἐνστικτωδῶς, χωρὶς κανὴν νὰ καταλαβαῖν τί κάνει, στρίβει ἀπότομα τὸ πόδι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ μαῦρο μανδύα, ἐφαρμόζοντας ἔτσι μιὰ σίγουρη καὶ ἀποτελεσματικὴ λαβὴ ζιουζιού!

Ἐκεῖνος, ποὺ δὲν περιμένει κάτι τέτοιο, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει χάμω μὲ ὄρντο!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως τινάζεται πάλι ὀρθὸς καὶ ὀρμάει πάλι ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη, ποὺ ἔχει μαρμαρώσει ἀπὸ ἔκπληξι γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει.

Ἡ πανίσχυρη δύναμι θελήσεως Ἐκεῖνο, ἐξακοντισμένη ἀπὸ τὰ διαβολικὰ μάτια του, χτυπάει τὸν Κοντοστούπη στὸ στήθος.

— "ὦχ!, οὐρλιάζει ὁ νάνος ἀπὸ πόνο καὶ φόβο. Πεθαίνω! Πεθαίνω, Ἐκεῖνε, καὶ θὰ τῶχης κρίμα στὸ λαιμό σου πούφαγες ἕνα τέτοιο παλληκάρι!

— Θὰ πεθάνης!, φωνάζει Ἐκεῖνος. Δὲ θὰ σέ σκοτώσω ὅμως ἀμέσως! Θὰ σέ σκοτώσω σιγὰ - σιγὰ καὶ βασανιστικά γιὰ νὰ σέ τιμωρήσω γιατί τόλμησες νὰ ση-

κώσης χέρι ἐναντίον μου!

Καὶ ἡ ἀόρατη δύναμι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὶς χίλιες μορφές χτυπάει πάλι καὶ πάλι τὸν Κοντοστούπη!

Ὁ Τσιπιτσιπ παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ αὐτὴ, μὲ μάτια ποὺ λάμπουν ἀπὸ μῖσος ἐναντίον Ἐκεῖνο! Τὸ μικρὸ διάστημα ποὺ εἶχε μείνει κοντὰ στὴν οἰκογένεια τοῦ Τζιμ Μπάρτον εἶχε ἀλλάξει πολὺ τὸ τερατόμορφό πλάσμα ἀπὸ τὸ μακρυνὸ πλανήτη! Εἶχε μεταβάλλει σὲ ἀγάπη τὸ μῖσος τοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ σὲ μῖσος τὴν ὑποταγὴν ποὺ στὸν παλιὸ ἀφέντη του, τὸν τρομερὸ Ἐκεῖνο!

Εἶχε ἀγαπήσει ὁ Τσιπιτσιπ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἑλσα: γιὰ τὴ στοργὴ καὶ τὴν καλωσύνη ποὺ τοῦ εἶχαν δεῖξει. Εἶχε ἀγαπήσει ἀκόμα καὶ τὸν Κοντοστούπη, μολοντί ὁ νάνος καὶ τὸ τερατάκι καθγάδιζαν κάθε τόσο!

— "ὦχ!, ξεφωνίζει ὁ δυστυχισμένος Κοντοστούπης. Λυπήσου με! Λυπήσου καὶ τὸν... ἐαυτό σου, Ἐκεῖνε! Σέ... συμπαθῶ καὶ δὲ θέλω νὰ πάθης κανένα κακό! Ἐχω ἕνα θεῖο ποὺ εἶναι πυροσβέστης καὶ ποὺ ἔχει ἕνα φίλο ποὺ ἔχει ἕναν ἐξάδελφο ἀστυφύλακα! Ἄν ὁ θεῖός μου ὁ πυροσβέστης μάθῃ ὅτι μὲ σκοτώσες, θὰ τὸ πῇ στὸ φίλο του κι' αὐτὸς θὰ τὸ πῇ στὸν ἐξάδελφό του τὸν ἀστυφύλακα καὶ... θὰ θρῆς τὸν μπελὰ σου!... "ὦχ! Χάθηκα,

μανούλα μου! Μ' ἔφαγε τὸ τέρας! "Ωχ!

Ὁ Τσιπιτσιπ δὲν ἀντέχει ἄλλο στὸ θέαμα! αὐτό.

Συσπειρώνεται καὶ μ' ἓνα τεράστιο πηδημα ὄρισκεται πάνω στὸν ὦμο Ἐ κ ε ἰ ν ο υ καὶ τοῦ δίνει ἓνα δυνατό χτύπημα μὲ τὸ ράμφος του στὸ κεφάλι! "Επειτα, τρομαγμένος γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ὁ Τσιπιτσιπ πηδαίει πρὸς τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου γιὰ νὰ φύγῃ.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές κάνει νὰ κινηθῇ ἐναντίον του, ἀλλὰ μετανοίῳνει. Γυρίζει στὰ ἔντομα καὶ τοὺς δίνει μιὰ διαταγὴ μὲ σιγανὰ παράξενα ψιθυρίσματα.

Ἀμέσως, τὰ γιγάντια μυρμηγκία καὶ οἱ τεράστιες σφηκες τρέχουν μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα πίσω ἀπὸ τὸ τεράτακι.

Ὁ Σκορπιός!



ΞΩ, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐξακολουθοῦν νὰ παλεύουν μὲ τὰ τεράστια ἔντομα!

Ὁ πατέρας ἔχει ἀναλάβει τὰ ἱπτάμενα τέρατα, τὶς σφηκες. Στριφογυρίζει σὰν σίφουνας ἀνάμεσά τους, τόσο γοργὰ ὥστε δυσκολεύεται νὰ τὸν παρακολουθήσῃ τὸ μάτι!

Ὁ γιὸς ἔχει ἀναλάβει τὰ μυρμηγκία. Πετάει δυὸ μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ περνάει σὰν χελιδόνι πάνω ἀπὸ τὰ τέρατα, κατεβάζον-

τας κάθε τόσο τὴ γροθιά του κεραυνοβόλα.

ἔτσι, πολὺ σύντομα, ἀπὸ τὸν τρομερὸ στρατὸ τῶν γιγάντιων ἐντόμων τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὶς χίλιες μορφές δὲν ἔχει ἀπομείνει οὔτε ἓνα ζωντανό!

— Γρήγορα στὰ ὑπόγεια!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸν Κεραυνό. Πρέπει νὰ σώσουμε τὴ μητέρα σου καὶ τὸν Κοντοστούπη!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ποὺ ὁδηγεῖ στα ὑπόγεια, ὀραίνει στὸ φῶς τῆς ἡμέρας κάτι ἀπερίγραπτο, τρομακτικὸ καὶ ἀηρίαστικό.

Εἶναι ἓνας τεράστιος σκορπιός, ποὺ τὸ μᾶκρος του, μαζὶ μὲ τὴ μεγάλη φαρμακερὴ οὐρά του, ξεπερνάει τὰ πέντε μέτρα! Τὸ ξανθωπὸ κέλυφος τοῦ γυαλίζει στὸν ἥλιο καὶ τὰ φριχτά μάτια του πετοῦν σπίθες θυμοῦ καὶ μίσους!

Τὸ πιὸ τρομακτικὸ ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι στὰ τεράστια δαγκανάρια του κρατᾷ τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν Ἑλσα, ποὺ ἔχουν λιποθυμίσει κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὸν τρόμο τους! Ἡ οὐρά του, ποὺ τὸ φαρμάκι τῆς θά ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἓνα ὀλόκληρο κοπάδι ἐλεφάντων, εἶναι ἀνορθωμένη, ἔτοιμη νὰ χτυπήσῃ τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους τοῦ σκορπιοῦ!

— Κεραυνέ!, ψιθυρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θὰ ἀρπάξῃς τὴν οὐρά του καὶ θὰ προσπαθήσῃς νὰ τὴν σπάσῃς ἢ, τοῦ-

λάχιστον, νά τήν κρατήσης ἀκίνητη! Ἐμπρός!

Οἱ δυὸ ὑπεράνθρωποι ὁρμούν μαζί. Πρὶν ὁ σκορπιὸς προλάβῃ νά ἀντιδράσῃ, ὁ Κεραυνὸς τοῦ ἀρπάζει τήν οὐρά καὶ τήν στρίβει πρὸς τὸ ἔδαφος. Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ δαγκανάρια τὰ ἀναγκάζει νά ἀνυψοῦν καὶ ἐλευθερώνει τήν Ἑλσα καὶ τὸν Κοντοστούπη.

Τοὺς ἀκούμπει χάμω, παράμερα, καὶ γυρίζει πρὸς τὸ σκορπιό! Μὰ τὸ τέρας ἔχει χαθῇ τώρα!

Στὴ θέσι του στέκεται Ἑκκεῖνος, ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου κι' ὁ τρομερώτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει μὲ τὴν ὑπόκωφη φωνή του. Εἶσαι τρομερὸς ἀντίπαλος! Μὲ νίκησες κι' αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ κατέστρεψες τὰ σχέδιά μου! Ἐγὼ ὅμως μένω ζωντανὸς καὶ μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ διασταυρώσουμε πάλι τὰ ξίφη μας καὶ τότε...

Πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυνὸς προλάβουν νά κινηθοῦν ἐναντίον του, Ἑκκεῖνος σθίνει σὰν καπνὸς καὶ χάνεται!

— Μᾶς ξέφυγε πάλι! μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Κεραυνέ, μέινε ἔδω. Ἐγὼ θὰ κατεβῶ στὰ ὑπόγεια γιὰ νά θρῶ καὶ νά καταστρέψω τὰ αὐγά τῶν φροχτῶν αὐτῶν

ἐντόμων πρὶν ἐκκωλαφθοῦν καὶ γεμίσῃ ὁ κόσμος ἀπὸ γιγάντια μυρμηγκία καὶ σφήκες...

Μιά φωνὴ τὸν διακόπτει. Εἶναι ὁ Κοντοστούπης πού ἔχει συνέλθει καὶ σαλεύει τὴ μικροσκοπικὴ γροθιά του πρὸς τὸ μέρος πού χάθηκε Ἑκκεῖνος.

— Τί νά σοῦ κάνω, μωρέ, πού πρόλαβες καὶ ἐξαφανίστηκες!, φωνάζει ὁ νάνος. Ἀλλοιῶς...

Καὶ γυρίζει στὸν Τσιπιτσιπ, πού ἐξακολουθεῖ νά εἶναι κουρνιασμένος πάνω σ' ἓνα δέντρο.

— Κατέβα κάτω, ρέ ἐξάμβλωμα! Κατέβα νά σέ σπάσω στὸ ξύλο!

— Γιατί; ρωτᾷ μὲ ἀπορία τὸ τερατάκι.

— Γιατί, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης, μπῆκες στὴ μέση κάτω στὸ ὑπόγειο καί... δέ μ' ἄφησες νά κανονίσω Ἑκκεῖνον! Κατέβα κάτω, ντέ!

Ὁ Τσιπιτσιπ χάνει τὴν ὑπομονή του. Ἡ ἀχαριστία τοῦ Κοντοστούπης ξεπερνᾷ κάθε ὅριο. Δίνει ἓνα σάλτο, λοιπόν, προσγειώνεται πάνω στὸν Κοντοστούπη καὶ δίνει μιὰ τοιμπιά μὲ τὸ ράμφος του στὴ μεγάλη, κόκκινη μύτη τοῦ νάνου!

— Χάθηκα!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης. Μ' ἔφαγε μπαμπέσικα! Μὲ μαχαίρωσε!

Καὶ λιποθυμᾷ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη
Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.



Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Ἦμουν ἀξιοθαύμαστος, σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ἔ; Ἦμουν φοβερός καὶ τρομερός στὴ μάχη ἐναντίον τῶν τεράτων! Ἦμουν ἀδάμαστος στὴ μονομαχία μου μὲ Ἑκείνον!

Θὰ εἶμαι ὅμως ἀκόμα πιὸ τρομερός στὴ νέα μου περιπέτεια, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Τρίτῃ μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Ξεκινῶ, μαζὶ μὲ τοὺς φίλους μου (Ὑπεράνθρωπο, Κεραυνό, Ἑλσα καὶ Τσιπιτσιπ) γιὰ τὴ Νότια Ἀμερικὴ, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἀνθίξε μιά μεγάλη αὐτοκρατορία τῶν Ἰνδιάνων!

Δὲ σᾶς λέω τί θὰ συμβῇ ἐκεί... Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι, διαβάζοντας τὸ 16ο Τεύχος, ἡ καρδιά σας θὰ χτυπήσῃ γοργὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἐνῶ δάκρυα θὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια σας ἀπὸ τὰ... πολλὰ γέλια!

Πάντα δικός σας

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ Ο... ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΣ

Ο Α' ΤΟΜΟΣ (Τεύχη 1-8)

Ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Ὑπερανθρώπου» εἶναι ἔτοιμος! Πρόκειται γιὰ ἓνα καλλιτεχνικά δεμένο βιβλίο μὲ συμβολικὴ ἀπεικόνισι στὸ πολυχρωμὸ ἐξώφυλλό του, ποὺ θὰ ἱκανοποιήσῃ ἀκόμα καὶ τὸν πιὸ δύσκολο ἀναγνώστη μας.

Ὁ πρῶτος τόμος περιλαμβάνει τὰ τεύχη 1 ἕως 8 καὶ πωλεῖται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας, ΛΕΚΚΑ 23 ἀντὶ δραχμῶν 20.000.

Ὅσοι ἔχουν τὰ ὀκτὼ πρῶτα τεύχη καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὰ κάνουν τόμο πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ τὰ προσκομίσουν στὰ γραφεῖα μας πρὸ τῆς 5 Αὐγούστου ὁπότε θὰ ἐπιβαρυνθοῦν μόνο μὲ 3.000 δραχ. γιὰ τὴ βιβλιοδέτησι. Μετὰ τὴν 5 Αὐγούστου ἡ βιβλιοδέτησι θὰ στοιχίζει 5.000.

Οἱ ἀναγνώσται μας τῶν Ἑπαρχιῶν, τῆς Κων/πόλεως, τῆς Κύπρου, τῆς Αἰγύπτου καὶ ἄλλων χωρῶν, μποροῦν νὰ προμηθευθοῦν τὸ πολυχρωμὸ ἐξώφυλλο τοῦ Α' Τόμου ἀποστέλλοντας 1.500 δραχ. (1.000 γιὰ τὸ ἐξώφυλλο καὶ 500 γιὰ τὴ συσκευασία καὶ τὰ ταχυδρομικά).

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαία Βιβλία 'Ηρωϊκῶν
Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

ΑΡΙΘ. 15 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 37
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

Ἔκδοσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

- | | |
|--|--|
| 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ
Γῆ κινδυνεύει! | 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς θανατῶνει |
| 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦν-
ται. | 9) Κεραυνός, ὁ Γυῖς τοῦ Ὑπε-
ρανθρώπου. |
| 3) Τὸ κυνῆγι τῶν Ἰπταμένων
Δίσκων. | 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ. |
| 4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν. | 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐξορμοῦν! |
| 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν. | 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου |
| 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται. | 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν |
| 7) Σύγκρουσις Γιγάντων. | 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται. |
| | 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα! |

Ὅλοι οἱ φίλαθλοι διαβάσουν τὴν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἤχῳ

τὴν Μεγαλύτερα καὶ Ἐλκυροτέρα
Καθημερινή Ἀθλητική Ἑφημερίδα

